Max Seltmann 1881 - 1972

Ko je umrl, je naročil, naj bi ona to pregledala in izdala, kar je bilo pred desetimi leti. Poklical me je prijatelj, če bi lahko izdala te zvezke. Imena Max Seltmann ni še nikoli prej slišala. Nad idejo ni bila preveč navdušena. Poiskala je izgovor, da ona vendar ni brezposelna, da bi se ukvarjala s spisi nekega umrlega. In tudi ni še nikoli kupila mačka v žaklju. Ničesar ne obljublja, preden ne dobi o teh spisih boljše predstave. Na takšen način opisuje prvi kontakt s spisi Maxsa Seltmanna. Ona ni niti slutila, da se bo iz tega razvilo dolgoletno skupno delo. Ta knjiga – življenjepis je prvi doživljaj, kjer lahko spoznamo osebnost Maxa Seltmanna, kako se je iz najnižje življenjske poti razvil v najvišje religiozno bitje. Mnogi ljudje so dobili podporo skozi njega ali jih je celo rešil, doživetja in spoznanja, ki jih je napisal, pa so še danes v pomoč takšnim ljudem, ki ne vidijo nobenega izhoda in da lahko bolje razumejo pomen svojega življenja. In z duhovnimi močmi premagajo vsakdanje skrbi in znajo poiskati rešitve za svoje težave.

Rodil se je je v Sachsenu, kot najstarejši od sedmih otrok rudarske družine. Po končani osemletki se je izučil za mlekarja. Več let je opravljal to službo pri kmetih, dokler ni dobil dolgoletne službe pri železnici. V njegovem zakonu se mu je rodila slepa deklica, zelo nadarjen otrok, v starosti enaindvajsetih let pa se je morala po Hitlerjevem ukazu sterilizirati (vsi ljudje z napakami so se morali sterilizirati), in je morala umreti. Max Seltmann je zbolel v visoki starosti – izgubil je tudi svoj glas in umrl 28. junija 1972 v Scwabbach-u pri Oeringenu.

Že kot otrok je doživel onostranska oznanjenja preko matere, ki je bila medijalno nadarjena, pozneje pa je tudi sam postal medijalno nadarjen – doživel je mnoge probleme. Našel je pot ponižnosti. Šele po mnogih letih je postal ponižen, zaradi lastnega poklica in blagoslova do soljudi se je lahko ponižnost v njem razvijala. Napisal je 25 zvezkov, ki opisujejo njegova duhovna doživetja. To so scene iz Jezusovega življenja, slike je doživljal zelo doživeto. Te scene so se mu pojavljale pred očmi. Nadaljnja pisanja so v obliki romana, zgodbe. Posebno vlogo pa igra knjižica, ki opisuje njegova osebna, lastna duhovna doživetja. Tu se izkazuje zelo pomembna vloga njegovih notranjih doživetij in njihov vpliv na doživljaje v zunanjem

svetu. Bil je vizionar in preko njega lahko vidimo del Božjega kraljestva, vsa njegova pisma pa kažejo, kako velik vpliv je imel na njegovo življenje Jezus, kako je bilo njegovo življenje tesno povezano z Jezusom. Seltmann je deloval v fazah, zanj je bilo to vse določeno. Tudi njegovo pisanje je izhajalo iz globoke povezanosti z Jezusom. Bil je duhovno nadarjen medij, ki je živel od 1881 do 1972 leta. Najbolj so poznane njegove **Čudovite scene iz Jezusovega zmelejskega življenja** in vizije iz življenja prvih kristjanov.

Petnajst let po smrti je dal vedeti, da bi pisma iz zapuščine izdal in prevzel. Kot prvo se je pojavljal v duhovnem svetu - in opisoval tisto, kar je videl v svojem lastnem življenju, šele kasneje je opisoval čudovite scene. Doživel je onostranska oznanjenja skozi medijalno nadarjeno mamo. Vseeno je padel in zašel na napačno pot. Zelo se je moral truditi, da bi se poboljšal v osnovi in se tako obrnil na bolje. Tudi sam je postal medij, vendar je doživljal s tem povezane probleme, šele s ponižnostjo se je začelo obračat čez več let.

Doživljal je mnoga srečanja z duhovnimi bitji, tudi s takšnimi, ki so trpeli kakšne stiske in jim je lahko kasneje pomagal. Bralec bo spremljal človeka, ki je na nenavaden način voden iz najbolj mračnega negotovega, izgubljenega stanja do žive povezave z Bogom.

Iz otroštva

Bil je najstarejši sin od sedmih otrok, rojen v rudarski družini. Stanovali so v Planitz -u. Spomin mu sega do desetega leta nazaj, kar si je zapomnil, je bilo zelo vzgojno zanj. Kot deset let star je videl pijanca, kako so ga v lesenem vozičku pripeljali in ga odložili v konjskem hlevu, da bi se streznil. Ko je bolj natančno pogledal, je videl, da je je to njegov oče – to ga je kasneje obvarovalo pred pijačo in poželenjem po pitju. Rad je hodil v šolo in rad se je učil. Imel je težko otroštvo, doma so morali veliko delati. Vsak je moral najprej izpolniti svojo nalogo, preden so lahko šli na cesto. Starši so bili globoko verni, svoje otroke so vzgajali v poslušnosti, če je oče zažvižgal, so morali priti takoj domov, in če ni bil kdo takoj pri mizi, ni dobil nič za jesti. Mama je zbolela za pljučnico, sušico ali jetiko – neko dolgotrajno pljučno boleznijo, tako da je ležala na postelji. Oče je delal v rudniku, dva zdravnika sta se trudila pri njegovi mami. Ker je bil Max najstarejši, je moral opravljati vso delo namesto matere, kuhati, prati, bil je kot deklica za vse, tako da je lahko nadomeščal mamo v gospodinjstvu.

"Nekega dne sem doživel prvo doživetje; pri mami so se zbirali ljudje na spiritističnih seansah, oče pa je bil proti temu. Pri enem takšnem zdravljenju je mama naenkrat začela govoriti pravilno nemščino tekoče, tako da sta zdravnika onemela in nista

mogla dojeti. Govorila je (kot medij): zdravnikoma je povedala, da je ne smeta več zdraviti kot doslej, povedala jima je za novo zdravilo, ki jo bo pozdravilo - skozi mamo je govoril nek duh, bil je nek zdravnik iz onostranstva, ki se je oglasil. Stanje s tem tujim jezikom se ji je ponavljalo, tako da se je pri sosedih izvedelo za to dejanje. Nekdo od sosedov je obiskal tak krožek, kjer so se ti duhovi javljali moji mami, meni pa niso hoteli nič pobližje govoriti, ker sem bil še otrok. Enkrat pa mi je le uspelo, da sem bil zraven. Oče pa je prepovedal te sestanke v naši hiši. Vendar se sosedi tega niso držali. Očetu je bilo ime Gothold, mami pa Lene. Očetove besede so preslišali, mati pa jim je bila na razpolago kot medij. Jaz sem kot mladenič dobil stik s temi duhovi in sem se uvedel v te duhovne razgovore. Očeta pa se v te stvari ni dalo prepričati. Oče je mamo pretepal, če je izvedel, da je bil pri nas doma spet takšen krožek, oče ji je pobral vse obleke, da se ni mogla obleči, vendar so sosedje vedno našli kak izhod, da so prišli na kakšno spiritistično uro. To se je največkrat zgodilo, ko je imel oče nočno službo. Oče se je medtem spreobrnil. Nekega večera so sosedje pripeljali s seboj bolane ljudi. Isti duh je govoril v tuji in gospodovalni govorici. Povedal jim je, kaj je vsakemu bolniku in kakšna zdravila potrebujejo in so se celo pozdravili. Temu dogodku pa se tudi oče ni mogel več izogibati in je tudi sam enkrat prisostvoval krožku in doživel tudi sam čisto posebno doživetje.

Oče je hodil k zboru, na tem sestanku pa se mu je oglasil umrli dirigent Fischer njegovega zbora. Preko medija mu je govoril ta učitel, dirigent, vendar je ta učitelj živel v Leipzigu, tako da oče ni mogel vedeti o njegovi smrti. On je povedal, kakšno trpljenje je moral prestajati, ko so zažgali njegovo truplo. Oče o vsem tem ni bil povsem prepričan, je pa kljub vsemu o tem pripovedoval pevcem pri zboru, ki so se mu potem na vse povedano smejali. Eden izmed njih pa mu je rekel: »Gothold, ti to res verjameš? Jaz imam naslov tega novega zborovodja Fischerja in jaz mu bom enostavno pisal.« Po nekaj dneh je dobil odgovor: »Fischer je pred nekaj dnevi umrl in njegovo truplo so zažgali.« Potem pa so se vsi čudili omenjenemu sporočilu duha dirigenta preko medija, ko je govoril o svojem trpljenju pri sežigu njegovega trupla."

Medijalne sposobnosti moje mame

Mama je postajala vedno bolj znana kot medij. Imela je te sposobnosti: zdravila je bolne, risala je z barvami, govorila v tujih jezikih, videla je duhove in govorila z njimi. Oče se je medtem že spremenil in postal vnet zagovornik teh srečanj. Potem pa se je spiritistom nekaj zgodilo. Naš spiritizem je vodil v neko novo, višjo stopnjo. »Oče Landbeckt«, kot so ga imenovali s pravim imenom Krištof Friderick Landbeckt, je prišel v njihovo rojstno hišo in je predložil knjige, ki so bile pripravljene za tisk. On je

bil prijatelj in prostovoljni darovalec za tiskanje teh knjig. Vedel je že za veliko darovalcev, ki so darovali denar in so zato dobili knjige in takrat sem prvič spoznal knjige Jakoba Lorberja. V naslednjem času sem jih bral kot romane. Pri moji materi pa se je duhovno življenje vse bolj dvigalo in stopnjevalo. Skozi njo niso govorili toliko umrli, skozi njo so govorili tisti, ki so že bili zveličani in angeli. Materini darovi so postajali vse bolj popolni, družba v krožku pa se je povečala. Potem pa jo je nek duhovnik ovadil na policiji in jo je policija zaprla. Nato se je zgodilo, da je žena tega duhovnika (ni bil katoliški) hudo zbolela in ni ji mogel pomagati noben zdravnik. Žena je prišla k tej materi in ji je rekla, da je slišala: komur zdravniki ne morejo več pomagati, ta bo dobil pomoč pri Seltmann Lene. Ta žena je ozdravela in tako je moral mož, ki je Lene ovadil priznati, da se ne ukvarja z demonskimi silami.

Nekega dne pa sta prišla dva gospoda, oče je bil ta čas v službi, z naročilom, da bi naslikala eno sliko. Pripravila si je papir in svinčnike, tudi nož za šilit. Ko se je zmračilo, je Max Seltmann hotel ugasniti luč, pa ga je nek duh odvrnil od tega, češ da ne sme prižgati luči. Ker je slikanje te slike trajalo celo uro, je postalo temno, tako da se ni moglo več spoznati ne barv ne slike, ki jo je mati delala. Slika je bila neverjetna. Na levi strani je imela barvice in nož. Ko neke barvice ni več rabila, jo je položila na desno stran in je potem ni več uporabljala. Nadaljnja posebnost je bila narisana z rjavo barvico, s katero je dokončala sliko z nekim verzom. Tako je bila slika končana. Oba gospoda sta napeto gledala in nista nič več rekla. Mati je zvila sliko skupaj in dejala z globokim trdnim glasom, medtem ko je dala sliko: »Tako sedaj pa izpolnite svoje delo.« Meni, Maxu, pa je rekla z nežnim glasom: »Zdaj pa le prižgi luč.« Kaj je mislil tisti duh, ki je zahteval od dveh mož, da storita, po kar sta prišla, se je kmalu izkazalo. Ta dva moža sta si podrobno ogledovala sliko, potem sta dolgo gledala mamo, preden se je eden izmed njiju končno vsaj malo zbral, da je povedal: »Gospa Seltmann, najina naloga je bila, da vas preizkusiva, da vas zaslišiva in vas pripeljeva na policijo. Vendar sedaj nimava več tega namena. Veselila pa bi se, če bi vas smela še kdaj obiskati, ko bi bil vaš mož doma. In tako sta bila pridobljena še dva prijatelja.

Potovanje njegove mame v onstranstvo

Med tem je bil Max Seltmann star 14 let in takrat je šel k birmi. Na velikonočni petek 1896 se je nekaj zgodilo, o čemer so v kraju Planitz še dolgo govorili. Mati je smela enkrat potovati v onostranstvo. Oče je bil o tem obveščen in seznanjen. Že zelo zgodaj je bila mama jasnovidna in je poročala o duhovnih bitjih, ki jih vidi. Videla je duhove in poročala je o umrlih, to je o prisotnih duhovnih bitjih. Natančno ob osmih je postala zaspana in je legla na zofo, točno tako, kot ji je bilo naročeno. Tam je padla v

zelo globok spanec. Po naročilu nekega angela je moral oče paziti, da se matere ni nihče dotaknil. Kmalu to ni bilo več podobno spancu, kajti roka ji je kakor mrtva padla z zofe in prenehala je dihati. Barva obraza se ji je spremenila, postala je bela in kot je bilo sporočeno, je vse trajalo dve uri. Po tem pa je mati globoko vzdihnila, dvignila roko in je rekla: "Jaz si ne želim več nazaj." Dvignila se je in vsi so jo gledali napeto. Rekla jim je, naj gredo domov, da se počuti zelo utrujeno, in da bodo kasneje vse izvedeli. Rekla je tudi: "Pojdi domov tudi ti Gustav." Pogledala je svojega svaka Gustava Schneiderja in mu rekla: »Jaz naj te pozdravim v imenu tvoje sestre Guzel. Oh, kako se ima ona lepo. Ona živi sedaj na nekem soncu. Tukaj pa je glasno odvrnil Maxov stric Gustav: »No sedaj pa vidite prevaro, moja sestra Guzel vendar še živi.« Oče pa mu je rekel: »Gustav, to pa ni prav od tebe! Pelji se v teh praznikih do svoje sestre in ji povej, kar si tukaj doživel.« Stric Gustav se je s tem strinjal in se odpeljal v Sosa, v visokih hribih, da bi obiskal to drugo sestro. Ko je Gustav stopil v sobo, se ga je druga sestra prestrašila, ko je zagledal Gustava. Rekla je: »Naša sestra Guzel je umrla že pred pol leta, vendar smo ti pozabili pisati. Ta stric je prišel nazaj spreobrnjen.«

Tako sem jaz duhovno rastel skozi mnoga, mnoga doživetja in skozi bogato vedenje o duhovnem svetu in o nadaljevanju življenja po smrti, kot je imel to priložnost najbrž redko kateri mladi mož.

Ko je bil star 15 let, mu je začelo življenje doma presedati in se je vseeno izgubil v svetu, tako da je globoko padel. Postal je bolj surov in grob, vse kar je imel dobrega, so mu vzeli, ostalo mu je samo vedenje o Bogu in o duhovnem svetu. Pogosto je o tem pripovedoval, in vedno so se mu le smejali, vzeti pa mu tega niso mogli. Ugasniti pa mu ti spomini niso mogli, saj so bili kakor vžgani vanj.

Star je bil 20 let. Z zdravim mlekom in jedjo in delom je postajal močan mož. Tu se je popolnoma izgubil v seksualnih poželjenjih. Hedvika je bila tista, ki ji je uspelo, da ga je spet dvignila do poštenega človeka. Peljal jo je tudi domov, postala je kot otrok njegove matere. Bila je verna in namen sta se imela poročiti. Zaradi vpoklica k vojakom, pa sta morala poroko preložiti. Hedvika je 9. januarja 1903 umrla za pljučnico. V njem se je svet zrušil. Teden dni pred njeno smrtjo sta se videla, on je prišel na dopust, bila sta v hiši njenih staršev. Ona je še zmeraj govorila o smrti. Obljubiti je moral, da bo poročil njeno sestro Klaro, če bi ona umrla. Pokopana je bila in nikoli je ni mogel pozabiti.

Prazno življenje

Zvest obljubi svoje žene je poročil sestro Hedvike, Klaro. Njeno bistvo je bilo njej v

vsem nasprotno, kar ga je vezalo na Hedviko. Tako se je razvilo to skupno bivanje v napačni zakon. Na zunaj sta imela dober zakon, toda njegovo srce je ostalo prazno. Njegovo hrepenenje je ostalo nepotešeno in neizpolnjeno. Spet se je izgubil v svet – v igranju kart je videl neko poravnavo, to je bilo v resnici pravo trpljenje. Njegova mama je vedela za njegovo stanje in je veliko molila zanj. Tako je živel notranje prazen in brez cilja do leta 1913. Takrat pa je njegova mama zbolela za astmo. Preživela je veliko trpljenja in bolečin. Da je te bolečine vsaj malo ublažila, je morala sedeti in več kot eno leto ni mogla ležati. Medtem je Max Seltmann postal železničar. To je bila pogosta in dolga služba. Predvsem pa ga je oviralo njegovo igranje kart, tako da je poredko obiskal mater. Nekega dne ga je močno vleklo k njej in ni imela nobene moči več, da bi vstala. Močno je občutil, da je to zadnjikrat, ko se vidita. Pokleknil je pred svojo mati in jo med solzami prosil: »Mama, prosim te, odpusti mi, če sem te užalostil. Zakaj ni Hedvike niti enkrat govorila z mano? Jaz sem si tako želel, da bi spregovoril z njo kakšno besedo.« Tedaj pa je rekla mama čisto v načinu in na način, kot je govorila Hedvika: »Moj Max, ti si mi bil vedno najljubši, to pa me je tako pretreslo, da si brez kakšne nadaljnje besede bežal vstran in pri tem celo pozabil na svojo kapo.«

Ko pa sem čez par dni prišel iz službe, je na naši ponvi za pečenje brez vzroka odpadel ročaj. Takrat sem vedel. Moja mama je umrla, znamenje. In tako je tudi bilo. Oče mi je pisal eno kartico in me o tem obvestil, napisal je tudi uro in dan, kdaj bo pogreb.

Mamin pogreb

Z mojim očetom, brati in sestrami, sem bil na pogrebu naše matere. Bil je Johanestag – Janezov dan. Tam iz hiše žalosti se je pomikal dolg, dolg sprevod. Ko smo šli tam mimo dvorane – mrliške vežice, kjer je mama ležala na mrtvaškem odru in sem pogledal na mesto, kjer je pred tem ležala mati. Kajti tam, na istem mestu, kjer sem prej videl ležati mojo mamo, sem videl ležati sebe. Od strahu sem obstal in sem zato oviral cel sprevod in takrat sem zaslišal glasen in monoton glas: »Kaj bi se zgodilo, če bi sedej ti umrl?« Jaz sem bil tako pretresen, da nisem več vedel, kaj naj bi naredil. Bil sem tako pretresen, da bi lahko zadržal cel tisti sprevod, toda ljudje za njim so ga potiskali naprej, in končno je ta vizija izginila. Vendar glas je ostal in še vedno sem ga slišal. Mamino krsto so prenesli v govorno dvorano, nisem se mogel posloviti, glas v meni pa je še kar neprestano zvenel.

Ničesar se nisem potem več zavedal, kaj se je godilo okrog mene, slišal sem le ta glas: Kaj bi bilo potem, če bi ti sedaj umrl? Usedli smo se tam v tisto žalno halo, kjer je bil govor, to je bila poslovilna soba, vendar nisem nič slišal, kar je duhovnik govoril,

slišal sem le te besede: Kaj bi bilo sedaj, če bi ti ležal tukaj?
Meni je bilo resnično bedno pri duši, tako zelo me je pretresel ta dogodek. Potem pa smo šli naprej h grobu. Nekaj trenutkov nisem ne slišal ne videl ničesar več. Ko pa se je krsta spustila v zemljo, so prišle takoj spet besede: »Če bi tebe sedaj spustili tukaj notri, kaj bi bilo tedaj? Kaj bi bilo potem?« Počutil sem se bednega. Bil sem na tem, da se zgrudim. Vedno znova sem slišal ta glas. Še tudi po tem, ko je bilo pogreba že konec, je ta glas še vedno zvenel. Hotel sem vse pozabiti, vendar ta glas je ostal.

Ta notranji glas

V vsem, kar sem do sedaj doživel, in kar sem nadalje doživel, sem iskal odgovor na to vprašanje. Odgovor sem iskal pri starih znancih moje matere, toda nasvet sem iskal zaman, vsi so odpovedali. Nihče mi ni mogel pomagati. Oni so imeli lepe in dobre besede, vendar glas je še kar ostal. Tako sem živel kot napol nor, vse do praznika reformacije. Nek delovni tovariš me je končno nagovoril: »Kaj ti pa manjka?« Kolega je bil spiritist. Potem, ko sem mu vse povedal, me je povabil na neko majhno srečanje, jaz pa sem se odzval temu povabilu. Ernest Moeckel iz Steen je služil kot medij. Ker pa tisti večer ni prišel, smo večer preživeli tako, da miza potolče kot odgovor na vprašanje. Ker sem se tam dolgočasil, sem jih prosil, da me pustijo k mizi. Komaj sem položil svoje roke na mizo, se je ta začela takoj premikati. Jaz sem vprašal: »Kdo si ti?« Nato so me drugi opozorili, da moram drugače vprašati, ker miza lahko vedno odgovori le z da ali ne. Če potrese enkrat pomeni da, če potrese dvakrat, pomeni ne. In tako sem vprašal. Si ti Hedvika? Odgovor je bil ne. In tako sem imenoval še druga imena, vendar sem vedno dobil odgovor ne. Šele na vprašanje, ali si ti moj bratranec, sem dobil odgovor da. Ti, sem ga malo ograjal, si torej ti tisti, ki mene tako mori. Nato je miza utihnila. Jaz sem dovolj izvedel. Kajti meni je šlo le za tisti glas, od katerega sem se želel osvoboditi. Naslednji dan sem bil prost. Obiskal sem Ernsta Moeckla, ki bi moral biti tisti večer medij. Tam je res govoril moj umrli bratranec meni. In temu duhu sem verjel. On je zahteval od mene, da na njegovem grobu za dan mrtvih posadim alpske rože – planike in naj zmolim sedem očenašev za njega. Jaz sem mu to obljubil, toda še vedno sem slišal njegov glas.

Moja ozdravitev

To bi moralo biti še drugače. Pisal sem prijatelju moje mame, Robertu Gutbrechtu iz Chemnitza, da bi ga rad enkrat obiskal. Da imam v bližini Chemnitza, v Reichenbrandtu nekaj za urediti in bi tako lahko mimogrede še njega obiskal. Dobil

sem odgovor na pismo s prošnjo, da ni treba čakat tako dolgo, temveč naj prideva z ženo že na dan reformacije k njemu na obisk. Pozneje pa sem mu poslal celo telegram in tako je sprejel to povabilo. Tam v Chemnitzu sem bil zelo ljubeznivo sprejet, in vendar sem vedel, da gre njim samo za to, da bi s tem počastili sina moje matere, ki so jo zelo dobro poznali. Jaz sam nisem imel zaradi svoje slabe življenjske poti nobenega ugleda več, tam pa so imeli spiritisti v tistem času ravno svojo uro. Sestra Marta Greoner je bila medij. Najprej je govoril en duhovni prijatelj, potem pa je nastopila sestra in so pričeli zdraviti mene. Neki Indijec je govoril, in mi povedal vse, kar je šlo na račun - rovaš mene. Povedali so mi, da se ni smelo zgoditi nič drugače, ni mi smelo biti nič prizanešeno. Ni mi bilo dopuščeno, da bi se karkoli zgodilo drugače v mojem življenju.

Ampak nad nečim sem se moral zelo čuditi, da sem lahko tako mirno prenašal, čeprav sem bil zelo jeznorit človek. Potem so me zdravili od glave do pete. V sobi je potem dišalo po katranu, smoli in po žveplu, razen tega je v prostoru vladal leden mraz. Vsi so se odmaknili od mene. Na zaključku seanse sem si obljubil, da ne bom več kadil, preklinjal in ne bom več igral kart. Tedaj pa je naenkrat tisti glas v meni utihnil in se ni nikoli več povrnil. Od tistega časa naprej sem postal kot drug človek, popolnoma nov človek in sem se resnično trudil za boljše življenje, da bi se še poboljšal.

NOVE IZKUŠNJE IN NALOGE

Angelska videnja

Svojo obljubo sem do danes držal in od takrat nisem niti kadil, ne preklinjal niti več igral kart. Moja jeza je naredila prostor notranjemu miru, in vedno bolj sem iskal notranjo povezavo z Bogom. Tako sem povsod iskal pomoč, tako pri bratih in sestrah moje matere, tudi pri moji sestri Kamili, da bi to notranjo povezavo še poglobil. Vedno dalje sem prodiral v to notranjo globino. Pogosto sem molil: O, Gospod, dopusti mi samo enkrat videti vsaj enega angela. 18. avgusta 1914 se mi je ta želja izpolnila. Nenadoma sem videl, kako se je streha razdelila narazen in prikazala se je bela postava, katera je iz neke bele postelje vzela neko sivo postavo in potem skozi streho izginila.

Naslednji dan sem pripovedoval o tej domišljijski prikazni, za kar sem to sliko tudi imel. Tedaj zakriči moja svakinja: "To je Franc, moj mlajši brat!"

Meni je bilo nerodno, kajti jaz sem imel to doživetje za plod domišljije. Štiri tedne pozneje pa pride sporočilo, da je Franc 18. avgusta v vojnem Lazaretu St. Qentin

umrl. In tako sem imel dokaz o moji viziji.

Takšne in podobne slike so se pogosto ponavljale v drugih variacijah. Opisal bi rad še eno nadaljnje doživetje, ker je bilo prikazano tako živo. Bil sem pri moji sestri v Oelsnitzu v visokogorju, kamor je bilo hoje za 1 uro. Prisotno je bilo veliko duhovnih sester in neka meni nepoznana gospa je meni služila kot medij. Vsak od gostov naj bi sprejel od duhov nekaj besed. In tako je šel ta medij v krogu od enega do drugega.

Tedaj sem videl, kako pred neko starejšo gospo in neko odraslo deklico – bili sta mati in hči – stoji neko čudovito bitje s harfo. Natančno sem slišal pesem, ki je bila zaigrana tema dvema. Pred menoj sem videl stati tudi nekega jezdeca v svoji opremi.

Ta medij se je obrnil k materi in hčeri. Pred vama stoji neki mladenič. On igra na svojo zlato harfo in poje in igra.

Ona – ta medij – je pela zraven in jaz sem slišal natančno isto pesem, ki sem jo pred tem smel sam že slišati in videti.

Ko sem bil jaz na vrsti, sem sprejel sporočilo: Pred teboj stoji neki konjenik v svoji opremi, da boš ja ostal zvest svoji obljubi. Bilo mi je povedanega še več, česar pa se danes ne morem več spomniti.

Tako sem postajal vedno bolj trden v verovanju in vendar se še ni dalo misliti na to, da bi jaz lahko svoje življenje popolnoma posvetil Jezusu in se mu popolnoma predal.

Duhovna ozdravitev

Svoj dopust sem preživel s svojo majhno hčerko Erno zopet pri svoji sestri v Olnitzu v visokogorju. Odšli smo na sprehod in nabirali gobe. Erna je postala spet trmasta in je hotela na vsak način spet domov k mami. Ker jo je bilo nemogoče odvrniti od tega, smo se zopet vrnili nazaj. Marija je skuhala nabrane gobe, ki smo jih potem tudi jedli. Zvečer ob 8 uri sem nenadoma dobil močne telesne bolečine. Mislil sem na zastrupitev z gobami, zato sem vzel nekaj zdravil proti temu. Uro pozneje so bolečine zopet izginile. Ker pa tudi naslednje jutro nisem nič posebnega občutil, sem se z Erno zgodaj zjutraj odpravil nazaj domov.

Ko sem zjutraj prišel domov, sem se takoj odpravil k Georgu Rihleju v Dresden. Poznal sem ga že od mojega desetega leta naprej, ker je pogosto prihajal k moji mami. Tam so se zvečer zbrali neki prijatelji k spiritistični uri. Med to uro so se moje telesne bolečine zopet pričele s takšno močjo, da se tega ne da opisat. Slišal nisem nobene besede o tem, kar so govorili in sem se zvijal kot črv. Ko so bolečine popustile, je bila ura že 9 zvečer. O tem nisem nikomer pripovedoval. Naslednji dan sem se z vlakom odpeljal nazaj, sem pa vmes izstopil v Kemnitzu, da bi obiskal Gutbrecht. Nad mojim prihodom je vladalo veliko veselje. Zvečer sem se odpravil z

Robertom k Gernert, kjer naj bi zopet izvedli spiritistično uro. Komaj se je ta ura pričela, so me spet prevzele telesne bolečine, še veliko hujše, kot sem jih imel doslej. Hrepenel sem že po tem, da bi bilo konec te ure, takrat pa je stopil v medija Indijec, ki me je že enkrat zdravil. On je svoje besede usmerjal na neko bitje, ki me je obsedlo in ga je poučil. V istem trenutku sem izgubil bolečine in jaz sem bil zdrav. Tako sem doživel prvo duhovno ozdravitev. Ta Indijec je postal moj zaščitni duh, in od tistega trenutka dalje sem stal z njim v bolj notranji povezavi. Še danes sem z njim v duhovni bratski notranji povezavi.

On mi je dejal, da mi ne more več slediti v mojem notranjem razvoju, ker v meni živijo drugačni pojmi kakor v njem. Njegovim nasvetom pa tudi danes posvečam veliko pozornost, ker so njegovi nasveti bogati in dobri.

V tistem času me je prevzel zopet pritisk in iskanje in ko mi je Georg Riehle podaril še ta Veliki Janezov evangelij - apostola Janeza po Jakobu Lorberju, se je moja vnema po iskanju Božjega duha še povečala. Skozi ta veliki Janezov evangelij Jakoba Lorberja, sem bil uveden v nove duhovne resnice. Ostal sem v stalnem duhovnem kontaktu z Georgom Rihlejem, dokler se ni pričela vojna. Po tem pa je na žalost moral sprejeti službo kot vojak.

Tako sem se priključil Ottu Hilligu in skozi njega je bil položen resnični temelj v moje srce, kajti Otto Hillig je postal kot mati tega Božanstva v meni.

Moj prvi veliki doživljaj

Hrepenenje, da bi Jezusa vedno globlje spoznaval in ga doživel, me je vodilo tudi v druge kroge. O, gorje, kaj sem moral pogosto doživeti – na neresnicah in krivicah. Skozi to sem postal nesiguren in sem prišel v notranje konflikte, nekakšna trenja s samim seboj.

V tistem času sem srečal nekega železničarja, Kurta Muencha iz Lichentanne, on je bil jasnovidec. Ko sem bil nekega dne pri njem, mi je dejal: »Max, tvoja mati je tukaj. Ona vsaj tako izgleda.« Dvomil sem, vendar sem po nekaj pomislekih sem in tja menil: »Kurt, prosi jo, naj vendar pove zadnje besede, ki sva jih govorila med seboj.« In resnično mi jih je dobesedno sporočila tako, kot so bile takrat izrečene.

Tedaj pa ni bilo nobenega zadržka več. Moj pritisk, da bi služil temu duhu je vse ostalo potisnil v ozadje. Vendar so mi prišli zadržki spet na pot. Ne da bi se tega zavedel, sem bil pogosto obseden z nižjimi bitji. Emil Scheithover je bil tisti, ki me je lahko vedno znova od njih osvobodil.

Imel sem opraviti z mnogimi obremenitvami. V meni so vstajala videnja in vizije. Videl sem duhovna bitja in vedno sem mislil, da so ta bitja samo plod moje domišljije.

Moje duhovno notranje življenje se je vedno bolj razvijalo, vendar sem dobil mnoge udarce nazaj – včasih sem moral tudi nazadovati.

Moja žena ni mogla prav slediti meni in temu razodetju, kajti v njej so bili živi še drugačni pojmi. In ker je prihajalo skozi njo tudi krivo in napačno, sem postal tudi sam zopet nesiguren in negotov.

V tem času sem doživel sam svoje prvo veliko duhovno doživetje. Popolnoma nezavedno, ne da bi sam hotel nekaj doživeti, sem nekega dne odšel v službo. Ker pa je v tem vojnem času železniški promet vozil neredno, sem šel v Zwikav peš. V normalnih razmerah sem porabil za to pot več kakor eno uro. Komaj sem zapustil kraj Lihtentanne, sem se nenadoma znašel v vojnih dogodkih. Grmenje strelnega orožja, ropotanje in pokanje granat in kričanje tovarišev sem slišal, potem pa naenkrat smrtna tišina.

Nenadoma je stal nek mladi vojak pred menoj: Arno Badstubner iz Lihtentanne. Jaz sem ga dobro poznal, on je bil še mlad fantič, star 17 let in on me ni poznal. Poleg mene je stal s pripravljeno ročno granato, da bi jo vrgel.

Jaz pa sem ga nagovoril: »Tovariš, jaz nimam nobenega orožja pri sebi. Jaz pravzaprav ne vem, kaj se godi z menoj, ali sem umrl jaz ali pa si umrl ti."

Tedaj pa je prišel čisto počasi bližje in jaz sem mu svetoval: »Položi svoje orožje iz roke, kajti sedaj vidim, da ti nisi živ človek. Doživel pa sem mnogo bolj milost, da vidim tvoje duhovno telo.« On mi ni hotel verjeti. Moral sem dolgo in veliko govoriti z njim. Neki poročnik je prišel k njemu neoborožen iz strelnega jarka in mu rekel: »Tovariš ima prav! Poglej, tudi jaz nimam nobenega orožja več v roki. Vojne je za tebe konec. Nato reče mladi vojak: »Gospod poročnik, vi me hočete samo preizkusiti. Če jaz ne bi bil več človek, potem tudi ne bi imel nobenega telesa več, jaz pa se še vedno vidim.«

Poročnik mu odgovori: »Potem pa išči sam, jaz sem ti hotel samo poravnati pot v novo prostost namesto tebe.« To slikovito doživetje je nenadoma izginilo in jaz sem med tem časom že skoraj prispel na moje delovno mesto. Torej sem celo uro dolgo živel čisto nekje drugje in sem bil istočasno tukaj na zemlji kot človek in potoval k mojemu delovnemu mestu. O tem dogodku nisem pripovedoval nikomur, tudi zaradi moje nove namestitve v službi, ker bi mislili, da jih hočem vleči za nos in mi ne bi verjeli.

Jaz sem postal medij

Mojim delovnim tovarišem se je moralo dozdevati, da sem postal nekako drugačen človek. Nisem več preklinjal, vse sem vzel za dobro in vsakomur sem rad pomagal in

sem celo druge opominjal o posledicah njihovega lastnega preklinjanja.

Za mene je bil ta čas, ki je temu sledil zelo pomemben. Ker je prišel ta Georg Riehle s svojimi v Lazaret z vlakom (vlak Rdečega križa, ki je prevažal bolnike in ranjence) v Cvikal. Skupaj z njim sem doživel resnično srečne in srčne praznike in ure. Takrat sem bil lačen božjih resnic in te so mi bile tudi podarjene.

Postal sem nekakšen videc duhov, in sem prodiral vedno globlje v način življenja duhovnih bitij. Kaj vse že nisem doživel. In vendar sem skoraj vedno molčal o tem, kajti še vedno nisem bil dovolj utrjen in skozi različne medije sem se pustil razdražiti, dokler nisem končno tudi sam postal medij.

Pogosto sem postal žrtev lažnih in krivih duhov. Spominjam se neke zanimive »ure«, pri bratih in sestrah Doerer v Weisenbrumu. Bili so zbrani mnogi gostje, stari in izkušeni in seveda tudi nekateri mediji. V tistem času sem bil kot nek odvisnik, ne da bi iskal resnice, temveč da bi odkril neresnico in laž. S tem sem prišel na slab glas kot nemirnež in rogovilež in sem bil temu ustrezno obravnavan. Med to uro sem postavil naslednje vprašanje tistemu krogu: »Kdo prevzame odgovornost za to, kar govori medij?« Mueltzner, stari prijatelj je menil: »No, medij, naravno seveda.«

Nato se je oglasila neka stara zvesta Marija Baumann, ki se je postavila na razpolago kot medij. »S tem, da bi bila jaz odgovorna, pa ne smete priti k meni. Kako bi lahko jaz prevzela odgovornost, če pogosto sploh ne vem, kaj bo skozi mene govorjeno.«

Neki drugi je menil: »No, potem mora duh prevzeti odgovornost!« Jaz pa sem rekel: »Ja, potem pa leti za njim in ta duh se ti bo lepo smejal, če je kakšen zli duh.« Vsi so molčali in po nekem času sem pojasnil: »Pri tem jaz ne bom sodeloval, kajti jaz vidim konjsko nogo (nič lepega). Mi imamo Janezov veliki evangelij od Jakoba Lorberja in tam najdemo resnice, ki jih je resnično vredno spoznati in s katerimi se mi lahko resnično notranje obogatimo. Jaz ne morem več odgovarjati pred seboj in pred Bogom, da bi ostal pri vas, ker lahko tudi čutim in vidim, da to, kar je tukaj povedano, ni več resnica. Tega zasedanja ne odklanjam popolnoma, ker sem pri svoji umrli materi, ki ste jo vi dobro poznali, doživel veliko dobrega. Vedno prosim za moč in da bi lahko razodel resnico.«

Postopoma se je oblikoval nek trdni krog, kateremu sem bil rad pripravljen služiti kot medij. Obvestila skozi mene pa so postopoma prenehala.

In tako se je postopoma ta krog oblikoval kot prijateljska skupnost, kot sem to doživel pri Ottu Hilligu. Moj srčni cilj je postal, da Jezusa vedno globlje spoznavam in skupina udeležencev je postajala vedno večja.

Pri metodistih

Te borbe z duhovnim svetom niso prenehale. Večkrat sem trpel direktno od obsedenosti. Pri meni so se javljali takrat skoraj izključno samo samomorilci. Takrat še trajajoča vojna in moji družinski odnosi z ženo so tudi prispevali k temu stanju. Kajti jaz sem imel družinsko življenje in hkrati spet nobenega, čeprav sva se oba z ženo trudila za to. Zopet sem iskal kot prej ravnovesje v služenju (služenju Bogu in družini hkrati).

Moja stiska je postajala kljub temu večja. Ottu Schilligu sem pošiljal več strani dolga pisma, in sem vedno sprejel odgovore, ki so mi pomagali. To so bili za mene težki časi. Čeprav sem imel ob sebi veliko prijateljev, sem vseeno odšel k Metodistom in jih obiskal v njihovi kapeli. Tam sem lahko pri biblijskih urah vse nagovoril – vprašal, kar mi ni bilo popolnoma jasno, zato so bili ti skupni sestanki zame zelo pomembni. Prihajalo je vedno več in več ljudi. Oni so prejeli v svoja srca nekaj, česar doslej še niso doživeli. Občutil sem, da prihajajo predvsem zaradi mene, zato sem razmišljal o tem, da bi tudi sam postal metodist.

Nekoč so organizirali molitveni teden. Nek večer sta se pri meni pojavila govorec pri metodistih z nekim znancem v mojem stanovanju. Jaz sem bil zelo odkrit do obeh in sem jima pripovedoval, da sem postal tako izveden v poznavanju Biblije samo skozi poznavanje spisov Jakoba Lorberja. Poudaril sem, da je postal za mene ravno Jakob Lorber ključ do Biblije. Govorec me je imenoval za svojega brata. In potem smo molili in se prisrčno pogovarjali med seboj.

V meni je zaživel plan, da postanem član njihove skupnosti. Razmišljal sem o tem, da bi tam lahko razširjal tudi to novo luč. Kljub temu sem bil precej notranje negotov in nesiguren. Veliko sem molil za pojasnitev in za jasnost. Ker mi je moja služba dovoljevala, sem lahko vsak dan odšel v kapelo v Verdav. Neke nedelje sem posebno goreče molil za neko znamenje od Jezusa. Navadno sem odšel skupaj s svojo ženo k službi božji, toda to nedeljo v hlevu še nisem dokončal dela zato se je moj odhod zavlekel. Zato sem kasneje odšel sam, in tako je moja pot do tja postala molitev in prošnja za znamenje, če sem resnično na pravi poti in ali je moj namen tudi njegova volja.

Tako sem dosegel kapelo. V veži sem naletel na govorca in odšla sva skupaj navzgor v dvorano, usedel sem se na svoj prostor in božja služba se je začela.

Pridiga je tekla o novem templju, ki ga je pustil zgraditi Salomon, in je bil zgrajen iz preddverja, svetega prostora in najsvetejšega. Med drugim je bilo rečeno, da gre pot v najsvetejše samo skozi Njegovo Besedo in ne preko sekt spiritistov in Novega razodetja.

Bil sem zelo pretresen. Še včeraj je ta isti govorec rekel, da pozna dela Jakoba

Lorbrja, danes pa je govoril o istem delu kot o hudičevem delu. Bil sem poln nemira in v meni je vedno znova govorilo: Poslušaj! Prenehaj! Prenehaj! To bi mi moral on že včeraj povedati in ne šele danes.

To je bilo znamenje, moje molitve so bile uslišane. Če je govorec lažnivec, potem ne more ležati na Božji resnici tudi ves njegov nauk.

Tiho sem nato odšel z drugimi ven. Tedaj mi je nekdo rekel: »Max, danes si bil zadnjikrat navzoč pri nas?« Odgovoril sem: »Ja!«

Služba pri mojih bratih in sestrah

Po štirih tednih smo se zopet zbrali skupaj v majhni kuhinji pri mojem prijatelju Erlerju. Moja pot je bila sedaj jasna. Moja pot je veljala sedaj samo mojim bratom in sestram, kot smo se med seboj imenovali to je tistim ljudem, ki so me hoteli na moji poti spremljati. Naša majhna skupnost je postajala vedno večja in večja in služba medija je postavljala vedno večje in večje zahteve pred mene, toda jaz sem rad in z veseljem služil.

Leta 1933 sem bil premeščen v Verdau in zato nisem več mogel tako redno prihajati. Ko pa sem potem prišel, je bilo to za vse veliko veselje. Ostal pa sem vseeno tesno povezan in z vsemi skupaj smo preživeli veliko doživetij.

Med tem je prišel nek tuji brat iz Berlina v naš krog. Mi po tem nismo mogli več tako skupno delovati. Njegova učenost in njegov talent sta počasi pripeljala tako daleč, da bi mene skoraj izključili. Jaz sem moral zaradi tega prestajati mnoge in dolge notranje borbe. Georga Riehleja bi zelo rad vprašal za nasvet, toda on je bi na poti s svojim Lazaret vlakom (vlak rdečega križa, ki je prevažal ranjence). In zato nisem videl nobenega izhoda.

Nekega dne, ko sem imel opravke na železniški postaji Cvikal in mimo je prišel Lazaret vlak, v katerem je služil George Riehle.

Tekel sem za vlakom, vzdolž vlaka do vagona št.9, kjer je stal na stopničkah George Riehle in je gledal proti meni. Med tem, ko sem tekel vzdolž vlaka, sem kričal: »George, George, s teboj bi žele govoriti samo za 5 minut!«

V tem trenutku je zadonel nujni stop signal – zvok ustavitve vlaka v sili in vlak je obstal. Tekel sem k Georgu in lahko sva govorila polnih 10 minut, in pogovorila sva se lahko vse, kar je bilo najbolj nujno. Kako zelo sem se za to zahvaljeval. Kaj je bil vzrok za ta kratek postanek? Na vlaku je bila tudi živina in mimo je peljal še en vlak. Ena od živali se je tako prestrašila, da se je odtrgala in se zapletla v drog, kjer je bil splet žic, ki so povzročili zaustavitev vlaka v sili. Vlak je stal ravno tako dolgo, da so žival rešili iz klobčiča žic, jaz pa sem se lahko v tem času pogovoril o vsem

najnujnejšim. To je bilo eno izmed mojih najlepših vodenj.

Borbe z duhovnimi bitji

Borbe z umrlimi niso prenehale. To je bil zame zelo grozen čas. Tedne dolgo sem se mučil z nekim samomorilcem, in šlo mi je vedno slabše. Obrnil sem se na neko mlajšo sestro s prošnjo: »Pomagaj mi, drugače bom jaz potonil!«

Nekega večera me je odpeljala iz službe. Odšla sva ven, na nek miren kraj. Tam sem lahko pripovedoval, čeprav tudi samo malo, kajti nisem bil dovolj pripravljen, ker se je zgodilo tako nenadoma.

Rekel sem ji, da nimam več nobene moči, da bi to zdržal. Max, ti se že vseskozi tako boriš, ali ne bi bilo bolje, da bi naredil konec s tvojim zakonom? Oče bi ti že odpustil ampak ti sam sebi ne bi mogel odpustiti, če bi vse skupaj prekinil, in potegnil s seboj v prepad vse, ki so s tvojo pomočjo prišli do luči in življenja. Max, ti potrebuješ ljubezen in te doma ne moreš najti. Ti moraš gledati na to, kako boš s tem končal.

Tako je tudi bilo. Prestajati sem moral borbe in spet borbe. Moja mlajša hči se je rodila slepa, čeprav ona ni bila spočeta v poželenju, temveč s sveto resnostjo. Tudi med nosečnostjo moje žene sem se vzdržal.

Pravzaprav sem prosil za sina, ki naj bi postal pravi Janez (kot apostol Janez), rodila pa se je hči natančno ob 24 uri, 25. maja je prišla na svet. Bil je samo en in edini popadek in otrok je bil tu. V tem trenutku sem videl velikanske angele, ki so bili priča temu rojstvu in moje srce je bilo prepolno veselja.

Potem pa so prišle borbe in najin zakon je trpel dvojno, in če ne bi bilo tega slepega otroka, bi jaz temu zakonu že zdavnaj naredil konec. To je bil zelo težek čas.

Zvečer sem moral pogosto na nočno službo, ker sem bil železničar in sem vedno hodil preko visokega in dolgega mostu. Ko sem bil nekoč na sredi mostu, sem videl, da tako iz Cvikava in tudi iz Reichenbasha prihajata dva vlaka. Tedaj sem zaslišal močan glas v meni: »Sedaj je tu čas, kajti ti boš vendar našel milost pred Očetom!« Trepetal sem, se obrnil in hitel z besedami: »Jezus, Jezus, Jezus, o, moje življenje!« Nisem vedel, kaj se je potem zgodilo, toda nenadoma sem ležal spodaj na železniškem nasipu in še vedno sem trepetal. Z velikim trudom sem se zvlekel navzgor in odšel razmišljujoč do železniške postaje Steinpleis. Ko sem v Zwickavu izzstopil, pride ta, ki usmerja vlake zelo razburjen proti meni: »Gospod Seltmann, ali niste nič opazili? Ta vlakovodja od vlaka D je sporočil, da je povozil nekega moža. Jaz sem zanikal in potem mi je postalo jasno, da sem bil jaz tisti mož, ki ga je domnevno povozil vlakovodja. Ponovno sem moral razmišljati o tej čudoviti rešitvi.

Kmalu zatem se je ustrelil neki mož v naši soseščini. Nisem mogel iti na pogreb,

srečal pa sem po nekaj dneh njegovo vdovo.

Dal sem ji nekaj tolažilnih besed in jo prosil za odpuščanje, da nisem mogel priti na pogreb: »Toda sporočiti vam hočem nekaj dobrega. Jaz bom vašemu možu ponudil domovino, ker je on živel brez Boga, in je on sedaj brez svoje domovine.« Ta žena me ni razumela, toda jaz sem sedaj nekaj doživel: Od te ure naprej sem bil ozdravljen od vseh misli na samomorilce in od vpliva samomorilcev.

Ljubezen za zablodele

Ponovno so mi šle globoke misli skozi glavo, kajti hotel sem iz ljubezni nekaj narediti, za kar nisem imel nobenega potrdila. Ali smem jaz nekemu samomorilcu ponuditi domovino? S temi mislimi, ki mi niso dale miru sem zaspal in se zgodaj spet prebudil.

Med mojim dveurnim odmorom v Zwickavu sem popoldne naletel na neko mlado gospo, globoko zakrito s pajčolanom. Ona je hodila zelo počasi. Vleklo me je k njej. Nekaj časa sem hodil poleg nje in opazoval njen obraz. Ona me je pogledala in jaz sem jo po kratkem pozdravu prosil za odpuščanje, da sem ostal poleg nje.

Prišla sva na razgovor o žalovanju za ljubljene umrle. Vprašal sem jo, za kom žaluje. Ona pa mi je odgovorila: »Za mojim očetom. On si je sam vzel življenje." Občutil sem, kot da me je nekaj zbodlo v srcu in najprej nisem spravil nobene besede iz sebe. Potem pa sem odgovoril: »Ljuba gospa, jaz ne sprašujem iz radovednosti, toda kaj in kako mislite vi o vašem očetu? To je vendar neka sramota za bližnje.« Ona pa je odgovorila z močnim glasom: »Ljudje lahko govorijo kar hočejo, jaz sem svojemu očetu že odpustila, ker on ni mogel drugače rešiti problema svoje neozdravljive bolezni.« Bil sem pretresen o tem sigurnem in neomajnem zaupanju, ker je očetu odpustila in ker je tako zaupala očetu.

»Ljuba gospa, vi ste mi povedali nekaj zelo lepega in ljubega, zdaj pa vam tudi jaz hočem povedati nekaj zelo lepega: Ker ste vi vašemu očetu odpustili, je tudi Bog odpustil vašemu očetu v svoji ljubezni!«

»Kako to?« je vprašala ona.

»Ker se vendar Bog ne bo pustil postaviti v senco nekega svojega otroka. (Pomeni da Bog ne more biti manj usmiljen kakor njegov otrok, kot je v primeru te gospe. Op.p.) Zdaj mi je postalo jasno, da v ljubezni lahko pridemo daleč naprej tudi nad zemeljskimi zakoni.

Po tem doživetju sem vso svojo ljubezen podaril v glavnem samomorilcem, zablodelim in izgubljenim. Pri tem sem doživel prenekatera čudovita vodenja.

Za mene se je pričelo čisto drugačno življenje. Toda nihče me ni razumel. Zato sem

molčal o mojih doživljajih. Našel nisem tudi nobenega prijatelja, brata ali sestre, ki bi me razumela, ali hotela podpirati. In tako sem ostal sam. Vedno sem zahajal v cerkve, v ujetništva-zapore, bolnice, zloglasne gostilne, skratka povsod, kjer sem naletel na življenjsko utrujene in najnižje padle in sem jim pomagal.

Deloval sem z uspehom in tudi brez uspeha, doživeti sem moral tudi velike poraze, toda tudi to me ni moglo zadržati pri mojem nadaljevanju duhovnega dela. Bil sem celo zelo obrekovan, opravljan, toda to mi je bilo vseeno, kajti majhen uspeh mi je spet vse poravnal.

Pri tem pa sem postal pravi videc. Nisem pa videl samo čudovitosti in lepote, temveč tudi nizke sfere, celo neposreden najnižji pekel. To mi ni nikoli škodovalo, če sem se premikal v neki peklenski sferi, toda če sem smel enkrat doživeti čudovitosti, sem bil dolgo časa kot domotožen po tistih doživetjih, imel sem neke vrste domotožje, ki ga ni mogel razumeti noben človek, tudi moja žena ne.

Končno mi je postalo tudi videnje samo problem. Včasih nisem vedel, ali so bili to ljudje ali duhovi, ki so se mi prikazovali. Pogosto so bile to živali in potem spet duhovna bitja. Potem sem prosil Gospoda, da mi vzame ta dar in to mi je bilo potem polagoma odvzeto, toda nekaj malega mi je bilo puščeno in to je bilo še vedno dovolj.

Pomoč za nekega umrlega

Nekoč sem se peljal, bilo je neko nedeljo zvečer po 18. uri zvečer iz službe v Zvikavu domov v Verdav. Bil sem že blizu doma v Verdavu, kjer sem od daleč videl nek avto stati ob robu ceste. Ko sem prišel do tja, sem videl lastnika tega avtomobila. On me je zadržal, ker je povozil nekega kolesarja in ga položil ob rob cestišča. Tega moža sem poznal od prej, imenoval se je Bruechswine, imel je neko grozno ime (svinjska juha).

Ranjenec ob cesti je vedno premikal svoje ustnice, kot bi hotel govoriti. Nagnil sem se k njemu navzdol, vendar nisem mogel ničesar razumeti. S tem lastnikom avtomobila, ki me je opazoval se ni dalo pogovoriti. Prvi človek, ki je prišel mimo, je bil sin tega ponesrečenca. Prišel je s kolesom iz Verdava. Pomahal sem mu in zaklical: »Tukaj je tvoj oče. Pripelji hitro rešilni avto in policijo, preden tvoj oče umre.

Bruechswine (svinjska juha) – mlajši se je hitro odpeljal. Prišlo je več ljudi in tudi policijski avto. Oni so to nesrečo popisali in mene zaslišali, potem pa je prišel rešilni avto. Mož je umrl med prevozom v bolnišnico.

Nekaj dni kasneje sem prišel zopet zvečer iz službe. Tam, kjer se je zgodila ta nesreča, je naenkrat stal stari Bruechswine. Jaz sem peljal s kolesom mimo in ga pozdravil s srečno. To je naš pozdrav v Berkmanschau pri Zvikavu, toda Bruecswine

se ni zahvalil.

No, no, kaj pa sem naredil, da je naredil takšen obraz? Jaz bi ta dogodek skoraj pozabil. Trajalo je nekaj tednov, pa je stal tukaj spet Bruechswine na istem mestu. Jaz sem ga zopet pozdravil in nisem prejel nobene zahvale. To mi je bilo pa preveč. Stopil sem s kolesa in mu hotel »prečesati lase«, kot pri nas temu rečemo. Toda ko sem se obrnil, je on izginil. Takrat se mi je posvetilo, da je on vendar umrl.

Kmalu bi spet vse pozabil, pa je neke nedelje spet stal na istem mestu. Počasi sem vozil in sem ga pozdravil. On me je pogledal, jaz pa sem ga vprašal: »Ali veš, da si umrl? On gre z menoj in jaz sem ga ponovno vprašal, če zna on tudi moliti, toda nisem dobil nobenega odgovora. »Ali me sploh razumeš?«

Dobil nisem nobenega odgovora, toda on ostaja ob moji strani. Ko pa sem se moral odcepiti, je on obstal.

Nisem bil zadovoljen, kajti on ni spregovoril nobene besede in njegov obraz je kazal samo jezo in stisko. Blagoslovil sem ga. V bodoče sem lahko direktno čakal nanj, on pa se je javljal v vedno krajših presledkih. Govoril sem tudi z njegovo vdovo in tako spoznal tudi njegovo življenje Živel je in v tem življenju porabil svoje življenje za nič. Srečanja so se ponavljala vedno znova in znova. Tako sem ga lahko učil predvsem moliti in sem ga pripeljal tudi o razmišljanju o njegovem položaju. On me je vedno bolj razumel, in se je vedno pogosteje prikazoval, dokler ni končno postal odrešen. Dan po nekem premoru se mi je prikazal, in se mi je zahvalil za mojo potrpežljivost in da sem lahko preživel veliko časa z njim.

Prepoved in pobeg

Leta 1937 so bila zbiranja prepovedana, vseeno pa sem ostal zvest svoji nalogi. Svoje delo sem nadaljeval, ne da bi ime JEZUS imenoval tako naglas. Med tem sem pridobil veliko prijateljev. Večina izmed njih so prihajali iz duhovnega sveta. Z njimi sem še danes v povezavi. Drugače pa z duhovi nimam več nobenega stika. Svojo nalogo vidim mnogo bolj v tem, da osvobodim ljudi od obsedenosti. Brez pomoči se je sicer resnično težko osvoboditi obsedenosti.

Ko je končno prenehala prepoved našega zbiranja, sem imel dobro šolo za seboj. Sedaj se je reklo: ČREPINJE OD NAPAČNEGA , ZMOTNEGA, KRIVEGA ODSTRANITI. Iskal sem si nove brate in sestre in pričel z njimi delati. Toda mojemu poslanstvu niso bili dorasli, niso še bili zreli za takšno delo. Samo res stari prijatelji so mi ostali zvesti. Z menoj jih je bilo samo sedem. Mi smo prišli skupaj vsak mesec. Delali smo skupaj in smo imeli lepe uspehe.

Toda potem sem moral bežati iz svoje domovine in tedaj je bilo moje delovanje zelo

ohromljeno. Ko sem spet iskal bližino zablodelih in izgubljenih, je bilo težko brez veselja pomagati in jih osvoboditi iz njihovega položaja.

Svoja doživetja sem vedno zapisoval, toda zaradi pobega so se vsi spisi izgubili, ker so padli policiji v roke. Če bi lahko vse še enkrat zapisal, bi nastala cela knjiga. Pozneje sem si delal zopet zapiske o vsakem duhovnem dogodku in tako je nastalo prenekatero delo.

Še danes se dvigajo v mojem spominu nekateri takratni doživljaji, toda jaz sem zaradi svojega duševnega trpljenja oslabel, in nisem bil zmožen vsega obdržati in ponovno pravilno povedati. Moji spomini postanejo šele pri pisanju zopet živi. Kdor bo to bral, kar sem doživel, si bo mislil: "Temu je bilo pa dobro, njemu je bilo vse podarjeno" – zmotno razmišljanje! Vse sem si moral z muko pridobiti, moral sem doživeti stvari, ki so me globoko potlačile in me pritiskale navzdol, me ponižale, doživljal sem trpeče doživljaje, ki se nanašajo na ljudi, katere sem poznal in ki sem jih ljubil.

Vsak naj se zaveda, da smo mi ljudje vedno obdani z bitji, ki vse vidijo in so udeleženi v vsako dogajanje, ki ga doživljamo mi, naj bodo to zabave ali poslavljanja.

Nekoč sem preživljal leto dni takšne dogodke, o katerih nisem smel govoriti, in so mi povzročili velike notranje borbe. Po enem letu je končno postalo vse razodeto, šele potem sem lahko vplival na kesanje tistih, ki jih je to zadevalo, pred tem pa so mi bile roke zvezane. Eno leto pa sem lahko le žalostno opazoval dogodke.

Doživetje s satanom

Pogosto sem imel doživljaje, pri katerih sem moral biti pozoren na udarce nečistih satanskih duhovnih bitij, zaradi katerih bi jaz prispel do padca in bi bil tako kot duhovni delavec poražen.

Stisko sem imel predvsem z enim takšnim hudičem. On je hotel moj konec. Potem pa me je nekoč opozoril nek drugi zablodeli in padli duh, naj ne hodim več tja, kjer tako rad bivam, namreč k svoji sestri. Jaz sem to odklonil, ker bi jo s tem zelo užalostil, nato pa je rekel on: potem pa pojdi v to tvojo nesrečo, jaz vem to zagotovo.

Jaz pa ga nisem poslušal in sem nadalje hodil tja. Nekega večera sem se peljal tja in to duhovno bitje me je spet opozorilo, naj ne hodim tja ali vsaj pojdem po neki drugi poti. Nisem ga poslušal. Ko sem prišel ven iz Zwikava, je bilo resnično večje število pijanih Rusov na cesti. Ko so me zagledali, so navalili na mene. Moral sem peljati zelo hitro navzgor po hribu, da sem jim ušel, tu pa so dvakrat ustrelili na mene, toda niso me zadeli. Takoj se je pojavil tisti prijatelj – duh, ki mi je rekel: zakaj pa ne poslušaš.

Vse se je zgodilo še enkrat. To duhovno bitje mi je svetovalo, naj spet vozim po

drugi poti. In spet ga nisem poslušal. In kaj se je zgodilo. Neki ruski avto je peljal naravnost proti meni. Pristal sem v cestnem jarku in tako sem moral še tretjič nastaviti svojo glavo na preizkušnjo. Toda zopet sem bil obvarovan in zaščiten.

Pomoč prijateljem in nepoznane vizije o vojni

V naslednjem času sem doživel nekatera videnja o veliki daljnosežnosti.

Neke noči je pred menoj stal Gospod, toda tako, da sem se Ga prestrašil. Njegov obraz je bil upadel, njegove oči polne solz. Izgledal je tako kot nekdo, kot nekdo, ki je bil dolgo bolan in je bil na poti okrevanja.

»Moj oče«, sem prestrašeno vzkliknil, »kako pa izgledaš, kaj se ti je zgodilo?«- Tedaj je rekel: »Sedaj imam še samo mojega otroka.« Jaz sem odvrnil: »Oče, pričela bova od začetka, kajti veliko je otrok, ki verujejo v Tebe.«

Podoba je izginila, jaz pa nisem vedel, kako naj si to razlagam.

V moji notranji stiski sem odšel k bratom in sestram Spitznass Marientall. Tam sem naletel na več prijateljev iz starih časov. To je bil dan, ko je bila razglašena oborožena vojna. Po njihovem vprašanju, kaj me je danes vodilo k njim, sem jim opisal podobo, ki mi je pripravila toliko žalosti. Gertud Spitznass me je poizkušala pomiriti. Oh, Max, veseli se vendar z nami, sedaj bo namreč spet dovolj dela, in mi bomo lahko spet zaslužili denar, dobili bomo zopet vojsko. Kakšna milost je to za nas.« Gertrud!« je izbruhnilo iz mene, »ali obstaja dvojna milost? Ko smo 1918 odložili iz rok orožje, je bila po tvojih besedah milost, in danes, ko zopet kujemo orožje, naj bi bila po tvoje spet milost?«

Tedaj pa je okrog mene izginila realna resničnost in gledal sem razbitine nad razbitinami, razdejana mesta in vasi, propadle ljudi in žalost na vseh obrazih.

Vzdihoval sem: »O, ti moja uboga domovina« in moral sem neprestano jokati.

Neki nadaljnji dogodek mi je prihajal v spomin iz lata 1933 v Steinpleisu, kjer je prebival brat Georg Riehle. Bil je ravno na obisku v Berlinu pri Leh.D in je doživel z ostalimi praznovanje prevzema »oblasti« po Adolfu Hitlerju v Potsdamski cerkvi za posadko. Pripovedoval je, kako je »Voditelj« (firer) v sarkofagu starega Fritza imel posvečeni govor. Zahajajoče večerno sonce je sijalo tako čudovito, da je bil popolnoma prevzet.

Sedaj je prišlo zopet to videnje razbitin nad mene.

»Georg, Georg,« sem tožil, »zahajajoče sonce, o, ko bi bilo vsaj vzhajajoče sonce. O, ti moja uboga domovina, kako boš nekoč to prenašala!«

Vsi bratje in sestre so bili zgroženi nad menoj. Mene so proglasili za komunista.

– Ista podoba se je ponovila še dvakrat.

Po vojni je resničnost izgledala še mnogo huje, kot sem jo gledal takrat jaz.
Ko sem bil pozneje enkrat v Oberrothenbachu pri moji sestri, sem tam naletel na nekega brata in sestro, ki sta takrat ob mojem dvakratnem snidenju vse slišala.
Rekel se: »Fritz, ali se še spomnim, kaj sem takrat rekel v Steinpleisu v Marientallu? Vse se je zgodilo tako in še huje.« On tega ni hotel priznati, vendar se je spomnila njegova žena: »Ja, Fritz, to je res. Ti Max si takrat že vse vnaprej videl, toda mi ti tega nismo hoteli verjeti."

Osamljeni Božič

Vendar pojdimo nazaj v leta pred vojno. Moji dragi duhovni prijatelji me niso nič več razumeli. Jaz sem ves čas nadaljeval z delom, toda o svojih doživetjih sem molčal. Bilo je tudi nevarno, ker se je gestapo zanimal za mene.
Bil sem osamljen, toda toliko bolj notranje povezan z Bogom, tako sem vsak Gospodov rojstni dan naredil za sebe kot praznik.
Nekoč sem šel zgodaj iz službe domov, tedaj zadonijo cerkveni zvonovi in jaz sem glasno rekel: »O, moj Jezus, za Tvojo rojstno uro Ti želim, da bi s svojimi otroci doživel res veliko veselje.«
V meni je postalo vse toplo in doživel sem veselje, katerega ne morem opisati.
Toda v meni ni bilo vedno veselje. Dne 25.12.1931 sem šel zgodaj po pol peti uri v službo. Bil sem tako potolčen, da sem zaklical: »Moj Jezus, kako sem danes žalosten, da ti danes za tvoj častni rojstni dan lahko tako malo podarim, kajti tukaj v gozdu vidim samo rdeči ogenj in morje trpljenja.« In jaz sem grenko zajokal nad seboj in nad svojim stanjem.
Ko pa sem prišel ven iz gozda in zavil na desno, sem visoko na nebu videl zvezdo, ki je prihajala vedno bližje in je postajala vedno večja. Vedno bližje je prihajala in njena luč me je zaslepljevala. Ko pa je bila že čisto blizu, je iz te sijoče zvezde izstopil neki mož. V roki je nosil močno električno svetilko, ki je svetila kot žaromet, se nato obrnil in hodil pred menoj in mi svetil na poti. Videl sem krvavo rdeče ognjeno morje - vendar ko sem stopil bližje, so bila to bitja, ki so se zvijala v stožcu svetlobe.
Izgledalo je, kot da ima ta stožec svetlobe velikansko privlačno silo, kajti vsepovsod, kamor je padla svetloba, je vse privlačila in ta bitja so bila kot posesana v veliko svetilko. Vse večja množica takšnih oblik se je drenjala proti luči. Dokler je trajala naša pot, so bile vedno nove privlečene in posesane.
Ko končno ni bilo videti nobenega takšnega bitja več, je mož obstal in obrnil k meni svoj obraz, ki je sijal kot luč. Dvignil je svetilko visoko nad sebe in kot vodomet luči se je razlila svetloba luči nad njim. Sredi tega vodometa se je oblikoval kelih in okrog

njega kelih, in potem okrog njega tempelj v obliki stebra, s približno desetimi stebri (štel jih nisem, morda 12). kelih je stal kot na nekakšnem oltarju.

V tem templju je spregovoril sijoči mož meni: »V tebi je luč, v tebi je beseda, pusti, da bo vse postalo kruh v tebi. In kar boš postavil navzven, bo tako, kot bi to Bog postavil ven. Sprejmi vse to vase, kot sem jaz to sprejel vase, in ti boš postal blagoslov.« - In to doživetje je minilo. Spet me je obdajala gosta tema. Moral sem se spet navaditi na zunanjo resničnost.

O tem doživetju sem tedaj dolgo molčal, kajti ne bi me razumeli.

Zopet je prišel Božič. Ko so zvonili adventni zvonovi, sem šel utrujen iz zbit na hrib Schuetzenberg, katerega sem moral vsak dan prehoditi. Ko sem bil na vrhu, sem govoril zvonovom: "Zvonite Jezusovemu gospodarstvu. Blagoslovljen naj bo vsak ton." Naenkrat so izginili čuti za zunanjost in videl sem skupino čudovitih palm luči pred seboj. Bile so tako visoke kot cerkveni stolp in obložene z belimi deskami. V sredini je bil vodomet z vsemi mogočimi barvami, krasen pogled. To pa ni bila voda, ki je žuborela, temveč luč, sama luč. Tam poleg svojega izvira, kjer je izvirala navzven, je stala množica ljudi, poznani in nepoznani, med njimi tudi moj duhovni brat Otto Hillig, ki je umrl že pred 13 leti in je bival sedaj v onostranstvu.

Videl sem Gospoda, obdanega s častitljivimi možmi, in dolgimi bradami, in videl sem angele v čudovitem blišču, in mnoga bitja, katera še nisem nikoli videl.

Tedaj je stopil eden izmed angelov naprej in se globoko priklonil pred Gospodom: »Gospod, Gospod, ali si gluh, da nočeš več slišati prošenj svojih otrok? Ali si slep, ker nočeš nič več gledati? Ali imaš kamen v srcu, ker te stiska tvojih nič več ne gane?«

Tu pa stopi Jezus bližje in reče: »Ali ne bi najprej vprašali drugega?« Dvignil je svojo desnico, in pokazal s kazalcem na nekega drugega angela: »Pripeljite mi vašega brata sem.«

Angel se prikloni in pride po nekaj trenutkih nazaj z Luciferjem. Ta je bil oblečen v noši gozdarja, z jopičem, klobukom in sivo razmršeno brado.

Jezus se je obrnil k prvemu angelu: »Zdaj mi pa ponovi svojo obtožbo v prisotnosti vašega brata.«

Popolnoma resno je ponovil angel svoje besede. Potem pa se je Gospod obrnil na Luciferja: »Kaj pa ti rečeš na to obtožbo?«

»Gospod, Gospod,« odgovori ta, »Ali niso imeli oni svojega imetja? Kdo me hoče obtožiti, ko pa imam tako mnoge, ki mi podarjajo svojo ljubezen, preskrbi Ti svoje, jaz pa bom svoje.«

Tu pa stopi Otto Hillig h Gospodu: »Oče, otroci bodo nastali, otroci, ki bodo rešitelji za mnoge milijone. Kajti Tvoj Duh je vhod na Tvoji zemlji obdržal. Sijoče oči mojega brata Otta Hilliga so bili zame velika obljuba.

Nato pa je podoba izginila.

Nesreče in posmrtni primeri

Vedno pa niso bile le duhovne stvari te, katere sem videl. Veliko dogodkov je zadevalo prijatelje v materialnem čutnem svetu. Če sem potem temu ustrezno deloval, nisem imel nobene škode, temveč samo koristi; kadar pa nisem delal po tem, so vedno nastale škode.

Nekoč sem v duhu doživel nesrečo z motornim kolesom. S tem sem bil opozorjen, kajti resnično: čez deset minut sem bil povožen.

Zaradi opozorila sem bil bolj previden na svojem kolesu in ko je potem nastal hrup nekega motorja, sem se stisnil čisto desno v kot na neko ograjo – in že se je zgodilo. Jaz sem jo takrat še dobro odnesel, lahko bi bilo še huje, če bi se vozil po sredini ceste.

Pogosto sem opazoval ob cesti duhovna bitja, ki so napadla avtomobile. Videl sem potem, kako je zaradi tega prišlo do nesreče, toda jaz sem bil brez moči v takšnih primerih, dokler mi ni nekoč neki prijatelj dal namig: "Zakaj pa ne nagovoriš ta bitja in jih odvrneš od tega, kajti oni ne vedo, da so zločinci po božjih zakonih.«

Resnično sem si moral očitati, kajti kmalu zatem sem videl na nekem velikem ovinku cel oblak nizkih duhovnih bitij – in zapeljal sem s svojim kolesom zopet mimo, ne da bi jih nagovoril. Deset minut pozneje sem slišal o nesreči prav na istem ovinku. Štirje ljudje so bili mrtvi, več je bilo ranjenih. Neki avtobus je zadel voznika. Krivec, ki je nesrečo povzročil, je pripadal firmi Wismuth in je bil pijan. Jaz sem dolgo obžaloval zaradi te nesreče, kajti jaz bi jo lahko omilil, če bi tista duhovna bitja prepričal o njihovi malopridnosti.

Mnogi bralci bodo sedaj mislili: »Vse to je vendar fantazija, tega se vendar splol ne da dokazati! Tega jaz ne morem verjeti!«

Zaradi tega bom opisal še en slučaj, ki se je zgodil šele pred enim letom:

Bil sem na večdnevni turneji v »Erdmannsdorf-u« in »Chemniz-u«. Svoje kolo sem pustil v Zwikav-u, ob vrnitvi pa sem ga zopet vzel in se z njim odpeljal domov, počasi in vesel, da se spet vračam domov, in v zavesti, da sem služil in pripravil – prinesel veselje.

Med potjo sem videl svojega soseda Ernesta Pecherja stati ob poti. Na sebi je imel nekako žalosten izraz, tak je bil moj vtis ob pogledu nanj. Vozil sem čisto počasi in ga pozdravil z besedami: »Ernest, srečno, kako pa izgledaš?" On pa mi ni nič odgovoril.

Ko sem prišel domov, sem nekaj pojedel, in legel sem k počitku, ne da bi kaj veliko govoril s svojo ženo. Naslednji dan pa mi reče: »Ti, toliko da boš vedel, Ernest Pecher

je umrl v bolnišnici, bil je povožen in moral boš iti za pogrebom.«
»Zdaj pa se vse neha,« je prišlo iz mojih ust, »včeraj zvečer sam ga še nagovoril, pa je naredil tako žalosten vtis name.«
To je bil torej slučaj, v katerem sem videl umrlega, čeprav nisem nič vedel o njegovi smrti.
Sedaj pa še neki drugi primer, tu sem že vedel o predhodni smrti. Umrla je mati mojega zeta (morda svaka). Odšel sem na pogreb in stal ne daleč od mrtvaškega odra. Videl sem, kako je iz trupla izšla modra meglica. Meglica je dobila obliko, in ko je bil čas za slovo, me je objela ta modra meglena oblika in me prosila: »Max, pomagaj mi prosim, ti si edini, ki mi lahko pomagaš.« »Ne jaz, samo Jezus ti lahko pomaga!", sem jo poizkušal pregovoriti.
Tako smo prispeli do groba. Duhovnik je naredil svoje, pokojna pa je bila pri meni in se me trdno držala. Tedaj sem odšel vstran od groba, poklical sem na pomoč prijatelja angelov, in mu predal dušo, ki je potrebna odrešenja. Videl sem še, kako je odšla za njim, in sem se lahko samo še zahvaljeval, zahvaljeval, in zopet zahvaljeval.

Pomoč Otta Hilliga

Sedaj pa bodo sledili še nadaljnji doživljaji. Vse ljudi, ki bodo to nekoč brali, želim vpeljati v to čudoviti veliko Božjo ljubezen, v kateri je skrita modrost, o kateri vsakdanji človek nima nobenega pojma.
Jaz sem smel gledati tudi dogodke-doživljaje našega Gospoda, toda pri zapisovanju teh »čudovitih scen«, (to je naslov, pod katerim so zapisi objavljeni), skoraj nisem dohiteval, ker so se podobe naravnost prevračale. Ker sem pri tem pogovore in podobe sprejemal intuitivno, torej miselno, ni izostalo, da so mi nekatera imena in besede pobegnile. Dvomi in očitki so se pojavljali. Tedaj pa sem dobil podporo od mojega umrlega brata Otta Hilliga. Njegovo pomoč sem doživel skoraj na poti v službo ali iz službe. Na primer beseda je zadevala Janeza Krstnika o Jezusu: »Jaz tega človeka ne poznam.« (Jan.1,33) Nad to besedo sem bil presenečen, kajti pri Luku 1,30 je rečeno, da sta bili Jezusova mati in Janezova mati v sorodu.
Medtem, ko sem o tem razmišljal na poti domov iz službe, se mi je javil brat Otto: »Ves svet ve, da se imenujem Otto Hillig (sveti) pokojni. Povej tvoji sestri Kristini, da se ona ne imenuje samo Kristina, temveč Krist-diene, kar pomeni kristusova služabnica." Na takšen način sem izvedel, da nekega človeka lahko po imenu res spoznamo, toda s tem še ne vemo nič o njegovem karakterju in o njegovi določitvi, namenu.
Tako kot tukaj, mi je brat Otto pogosto prišel na pomoč. Slišal sem ga, kot neki od

zunaj prihajajoči glas. Po teh mnogih doživetjih sem postajal bolj siguren in sem si bolj zaupal. Tako bom sedaj opisal doživetje, katerega pred tem nisem smatral za mogočega.

Neko dekle najde zveličarja

Leta 1927 sem se peljal v Bilfeld k mojim prijateljem. Ko sem se vračal nazaj, sem izstopil v Leipzigu, da bi nekje nekaj pojedel. Ura je bila sedem zvečer. Ob deveti uri sem se hotel odpeljati naprej. Odšel sem na mestni trg in videl na oknu neke gostilne ponudbo, da se dobi poceni kosilo. Vstopil sem, toda najraje bi se takoj spet obrnil, kajti v gostinski sobi so sedele same pocestnice in takšne ženske, ki so lovile moške.

Usedel sem se k neki prazni mizi in pri natakarju naročil hrano. Ena od deklet je sedla k moji mizi in zahtevala, da tudi njej kupim kosilo, ker je lačna. Jaz pa sem odklonil, ker sem imel proti takšnim ljudem odpor, in tako se je vrnila nazaj k drugim. Tedaj pa sem zagledal neko drugo dekle, ki je sedelo bolj ob strani in samo zase. Zaklical sem ji: »Prosim, pridite k meni, da mi boste delali družbo.«

Ona ni hotela, toda druge so dejale: »Kar pojdi k njemu, on je iz podeželja.«

Usedla se je k meni, jaz pa sem jo vprašal, če je lačna. Pritrdila je in jaz sem ji naročil kosilo pri natakarju. V kratkem času sem pojedel in dekle tudi, biti je morala lačna. Ko sva bila potem oba gotova, sem se obrnil k njej in ji dejal:

»Gospodična, jaz moram govoriti z vami, toda tukaj ni pravi kraj. Peljite me v kakšen, dober, boljši lokal.

Bila je takoj pripravljena, in v petih minutah sva že sedela v neki majhni kavarni sama zase.

Potem, ko so nama postregli, sem ji dejal: »Gospodična, jaz nisem noben moralni govorec, toda če vas takole pogledam, občutim veliko bolečino. Ali niste nikoli premislili, da delate sami sebi s tem veliko krivico, ki naj bi bilo Božji tempelj, tako prodajate kot bi bilo tržno blago?«

Tedaj pa je pričela jokati in je dejala: »Kaj pa naj naredim, že več tednov sem brez službe. Moja mama ne more delati, ker vedno boleha. Jaz pa sem bila odpuščena zaradi kraje, vendar sem nedolžna. Jaz nisem okradla mojega šefa. Ko bi vi vedeli, kakšen gnus občutim pred temi moškimi, in vendar potrebujem denar zame in za mojo mamo."

Njena zgodba me je globoko pretresla in sramoval sem se sam sebe ob njenem izbruhu trpljenja in skrbi.

Notranje sem molil: »Oče, podari mi prave besede!", toda občutil sem samo globoko usmiljenje.

Tedaj pa sem prijel njeno roko: »Gospodična, ali nimate nobenega Zveličarja, kateremu bi lahko vse povedali? Vam manjka zveličar,«

Ona je molčala in me zaskrbljujoče gledala več minut. Jaz pa sem govoril naprej: »Gospodična, danes morate oditi takoj domov, in ne spregovorite z nikomer nobene besede, tudi z vašo materjo ne. Potem pa si predstavljajte Jezusa, Zveličarja, katerega vendar poznate - da stoji pred vami. Povejte mu vse, kar ste povedali pravkar meni. Vse, vse, vaše stiske in ves vaš gnus. Prosite ga odpuščanja, da ste Ga tolikokrat užalostili v vaši nevednosti, da ste hoteli celo vaše življenje zavreči. Prosite Ga za pomoč, da bo vaša krivica razkrita.

Jutri pa pojdite potem k vašemu šefu, bodite potem popolnoma odkriti in mu povejte o vaši stiski. Kajti, verjemite mi, mene je poslal Zveličar k vam, da bi vam to povedal." Temu dekletu sem povedal še to in ono o Njegovi ljubezni do zablodelih, tako da mi je bilo čisto toplo pri srcu.

Posloviti sem se moral, ker je moj vlak odhajal. Dekle me je še pospremilo do železniške postaje. Pri slovesu mi je obljubila, da bo ravnala tako, kot sem ji jaz svetoval. Hotela je vedeti za moje ime, toda jaz sem to zavrnil in tudi njenega nisem hotel vedeti. Zaželel sem ji samo še vse najboljše.

V vlaku, ko sem v sebi vse še enkrat premislil, sem si očital, da sem ji naredil upanje. Kaj če bo razočarana? To si ne bi bilo mogoče zamisliti! Dolgo časa sem se še zaposloval z mislimi o tem dekletu, potem pa sem na to dekle pozabil.

Nekaj tednov pozneje sem sprejel od brata Maxa Roedela v Leipzigu povabilo, da naj pridem v Leipzig, da bi govoril pred njegovim zbranim krogom. Privolil sem in se neko soboto popoldne odpeljal v Leipzig. Ravno, ko sem hotel iti preko trga, do čakajoče cestne železnice, mi je prišla nasproti neka dama in me z velikim veseljem pozdravila. Jaz pa sem j odgovoril: "Motite se, jaz vas res ne poznam."

Toda ona ni popustila: »Seveda, vi ste tisti mož, ki mi ga je poslal Zveličar. Prosim, pojdite z mano v tisto kavarno tam, jaz vam moram vse povedati. Danes ste moj gost."

Pravzaprav sem hotel odkloniti, toda spomin na tisto doživetje mi tega ni dovolil. Z roko v roki sva odšla v tisto lepo kavarno in ona mi je vse povedala.

Ko sem takrat odšla od vas, sem sklenila, da bom naredila vse tako, kot ste mi svetovali. Že na poti do mojega stanovanja sem neprestano molila, in se nisem ozrla po nobenem človeku. Celo noč nisem zatisnila očesa, neprestano sem morala jokati in moliti.

Že zgodaj zjutraj sem se napotila k mojemu šefu, in z molitvijo sem vstopila v pisarno. Šef je bil tu. Toda še preden sem mu jaz lahko kaj razložila, me je prekinil in rekel: "Končno prihajate. Kako zelo sem obžaloval, da sem vas odpustil. Niste bili vi,

temveč Directrice je bila tatica. Če hočete, lahko vaše mesto takoj spet zasedete."
Od veselja sem jokala in sem komaj lahko sploh kaj rekla. Moj šef me je vprašujoče gledal. Nato sem mu povedal vso zgodbo o srečanju z vami in da me je Zveličar poslal k njemu. Moj šef je bil presenečen, da od mene sliši takšne besede in je nato dejal: "Tega človeka bi pa res zelo rad spoznal." Tako sem spet nastopila svoje delo in sem pogosto mislila na vas. Danes se je izpolnila moja želja, kajti skozi vas sem našla svojega Zveličarja.
Bil sem začuden nad tem priznanjem, in sem jo povabil na naše zborovanje, sestanek, dal sem ji tudi naslov od Maxa Roedela. Toda ona je odklonila, ker se je hotela s svojim zaročencem odpeljati k njegovim staršem.
Kaj se je odigralo v moji notranjosti, se z besedami ne da dojeti. Prvi, kateremu sem vse to lahko povedal, je bil brat Max Roedel.
Nedeljski sestanek je bil pod naslovom Jezusovih besed: »Živite med seboj tako, da Mene ne bo nihče pogrešal.!« jaz sem se počutil še posebej nagovorjenega s tem stavkom: »Vse, kar delaš iz tvoje najgloblje ljubezni za zveličanje tvojih soljudi, naj bo tako, kot bi to storil Jaz.«

Novi prijatelj

Zdaj pa neko drugo globoko doživetje. V Chemnitzu me je v tistem času neki Indijec (kot duhovno bitje) skozi Marto Goenert ozdravil moje obsedenosti. Med tem sem ga lahko videl tako, kot pač vidimo duhove. Njegov preračunani način me je sicer pogosto motil, vendar s časom sem ga lahko v sebi, se pravi z mislimi vedno bolje slišal, sprejemal, in izvedel sem, da je on moj duhovni varuh in izvaja pri meni varovalno stražni urad.
Z njim se nisem mogel tako pravilno razumeti, vse je zvenelo tako drugače, kot sem bral v knjigah Jakoba Loberja. Pogosto je prišlo do pravega razpravljanja z njim, ker se mu nisem hotel podrediti, in tudi nisem naredil tistega, kar mi je svetoval. Večkrat sem mu nasprotoval.
Ko sem se nekoč spet znašel v nekem zloglasnem lokalu (nem. Burgkeller), me je priganjal, naj zapustim ta lokal. Temu sem nasprotoval in sem rekel: »Ne, moj ljubi Hasso Castro, ostal bom do 9. ure, nato bom odšel domov."
V tistem trenutku je vstopila v lokal nekakšna starejša mati z dvema hčerkama, in je prisedla k moji mizi. Morala je biti dobro poznana, kajti v trenutku je bila miza popolnoma zasedena. Jaz pa sem sedel na sredi med njimi, in še neki dugi gospod poleg mene. Meni je bilo neprijetno, toda nisem mislil na to, da bi odšel čeprav me je Hasso Castro opominjal, sem ostal.

Ragovori so se vrteli okrog najnižjega in najbolj prostaškega. Najslabša je bila starejša mati, katera mi je ponudila, da bi noč preživel z njenima hčerkama.

Tedaj pa sem šel v ofenzivo in glasno vprašal mati pred vsemi ljudmi, če je ona svoji hčerki vzgojila tako kot je prav, ali jih je vzgojila za razuzdana dekleta. Ali ni še nikoli razmišljala o tem, da jo bo Bog nekoč vprašal: »Kje so pa ostale tvoje hčerke?«

Po kratkem molčanju so me vse tri napadle, zakaj jaz sploh prihajam tja in kaj pravzaprav sploh hočem.

Jaz pa sem čutil spet tla pod nogami in sem rekel: »Pravzaprav nisem hotel priti sem, temveč sem moral priti, ker v mojih prsih živi nekaj, in temu se jaz podrejam.«

Beseda je tekla sem in tja, tedaj pa je izrekla ena od deklet besedo »o nadaljevanju življenja«. Jaz sem to besedo ujel in povedal, da obstaja življenje po smrti, in da je zelo veliko umrlih nevidno tu prisotnih, ki hočejo samo zadovoljiti svoje seksualno zadovoljstvo: In ti mati teh hčera je njihova podaljšana roka.

Tedaj pa so spet navalile na mene, jaz pa sem ostal miren in hladokrven. Ko je moj čas potekel, sem hotel oditi. Sedaj pa naj bi kar naenkrat ostal. Vendar sem zapustil lokal, po tem, ko sem plačal račun. Toda mož, ki je sedel poleg mene in ni ves čas spregovoril nobene besede, mi je sledil in me nagovoril: »Poslušajte, ljubi mož, moram govoriti z vami. Priznam, da sem hotel z eno od deklet preživeti noč, toda vi ste mi odprli oči. Prosim, pojdite z mano v nek dober lokal, moram govoriti z vami.«

Dobro, rečem jaz, toda nočem vam delati stroškov, svoj račun lahko plačam sam. Odšla sva v hišo za tujce, toda bilo je vse zasedeno. Toda pri eni mizi sta sedeli samo dve dami. Tam sva dobila prostor in jaz sem odkrito dejal temu gospodu: "Ni se nama treba bati teh dveh dam in bodite odkriti do mene in bom tudi jaz odkrit do vas.«

Prišlo je do pogovora, katerega sta se udeležili tudi obe dami. Kar sem rekel, je moralo narediti globok vtis. Počutil sem se, kot da smo že dolgo dobri znanci. Skupaj smo sedeli več kot tri ure. Če ne bi moral oditi na vlak, bi si imeli še veliko za povedati.

Mož je bil iz Plamen-a v Vogotland-u. Njegov vlak je odpeljal 10 minut pozneje, kot moj vlak in tako sva odšla skupaj na železniško postajo. Na poti me je predirljivo vprašal: »Povejte mi odkrito: Govorite resnico ali samo igrate kot v gledališču? Ali ste pravi kristjan ali pa veliki igralec. Vi obravnavate ta mistični problem z neko iskrenostjo in treznostjo, kot še nisem videl pri nobenem človeku. Z enim zamahom vidim svoje izgubljeno življenje. Zdaj pa vas vprašam: »Kaj naj naredim, da bom postal drug človek?« Nato odgovorim: »Ljubi prijatelj, vi ne smete samo verovati v Jezusa, temveč z Jezusom računati, da je On tukaj. Njegove prisotnosti ne morete odriniti iz sveta. Brez Njega ste izgubljeni, toda z njim se boste naučili hoditi po drugih poteh.«

On je menil: »Seveda, ravno za to gre. Dovolj imam od vseh teh pobožnjakov, vsi

dihajo samo hinavščino, če govorijo o morali.«

Jaz: »Na žalost, je to pogost slučaj, toda ne smemo tudi otroka z banjo vreči proč. (če je slaba banja, ni treba vreči tudi otroka z banjo vred proč). Jezus ne zahteva nič. On samo prosi; »Dopusti mi, da prebivam pri tebi!« Jaz poznam Jezusa tudi z druge strani, kajti On ni samo ljubezen in resnica, temveč tudi večno usmiljenje. Bil sem izgubljenec, brez izgleda na kakršnokoli odrešenje, pri tem pa sem postal voden od mladosti naprej. In vendar, molitve moje blažene matere so pretehtale, da je Jezus meni pomagal. On je naredil tako, da za mene ni bilo nobenega izogibanja več. In ko sem pokazal dobro voljo, me je poplačal, mene, največjega grešnika s tem, ko me je v trenutku ozdravil treh mojih največjih strasti: namreč kajenja, preklinjanja in igranja kart. Že v naslednjem trenutku sem dobil takšen odpor proti vsemu temu, da nisem imel nobenega veselja več, da bi se temu predajal.

Spoznal sem neizrekljivo ljubezen in postal hvaležnik. Kar delam danes, je manj kot delo in naloge, to je bolj zahvala in potreba. To sem dolžan mojemu Zveličarju, kajti On mi je medtem postal Bog in Oče, toda tudi prijatelj in brat.

To sem vam moral povedati, ljubi brat. Obdržite me vedno v spominu, kajti tudi za vas mora postati ozdravljujoča in odrešujoča ljubezen Jezusa Kristusa. Tam pri tistem šalterju opravljam svoje delo. Če boste enkrat ponovno prišli v Zwikau, vprašajte, če je tovariš Zeltmann tu in midva se bova lahko dalje pogovarjala. Vse dobro vam želim v vašem življenju in Jezus z vami!

In večkrat je prišel prijatelj iz Plamen-a in se je na šalterju pozanimal zame. Včasih me ni bilo, toda njegovi pozdravi so me vedno razveselili. Kadar pa sem bil tu, se je razvil pogovor, kot z ljubim sorodnikom.

Rešitev dveh obupancev

Sedaj pa vam bom upodobil še eno doživetje. Neko popoldne me je nekaj priganjalo, da sem šel v enega najslabših lokalov. To je bil čas velike brezposelnosti. V tem lokalu (Felsenkeller) je sedelo 20 brezposelnih pri eni mizi. Pozdravil sem »srečno«, toda samo eden se mi je zahvalil. Usedel sem se poleg tistega, tako da so mi morali dati najprej prostor.

Ta mož je bil nekako sredi tridesetih let in me je čisto nepričakovano nagovoril. Najprej si nisem mogel narediti nobene prave podobe, kaj mi pravzaprav hoče povedati, toda kmalu mi je postalo jasno: On mora samo še »enega popiti«, da bo zbral pogum, da bi svojo ženo in otroke pobil in nato pospravil še sebe.

V meni je nastopil zopet mir in sigurnost: »Tovariš, pridi, odšla bova v mirnejši lokal, kjer bova sama zase. Midva se morava veliko pogovoriti.«

Mož ni bil pijan, toda obseden od svoje satanske ideje. Njegove oči so svetile. Voljno je odšel z menoj v drug lokal, kjer sva imela več miru. Jaz sem naročil dva kozarca piva in takoj plačal. Zdaj sva bila nemotena.

»Tovariš,« sem pričel, »kaj se pravzaprav s teboj? Bodi čisto odkrit do mene. Jaz imam dobre namene s teboj.«

Pogledal sem ga in vzel njegovo levo roko v mojo desnico. Tedaj je pričel govoriti in mi prikazal svoje zakonsko življenje: Da žena hodi na cesto in tega ne more več prenašati. Ne vidi nobenega drugega izhoda in tako bi bilo vendar najbolje zanj. Povedal mi je še o njegovem trudu, da bi dobil delo in mi je opravičeval svoja dejanja in svoj namen.

Jaz sem ga potolažil, da imam veliko razumevanje do njega in ga nato vprašal: »Ali si že kdaj z Zveličarjem, z Jezusom?«

On je molčal. Jaz sem mu tako predstavil položaj, da če bo veroval, da se bo na ta način tej bedi lahko izognil, pa če bi se podal še v večjo bedo, če bi se zapletel še v kaj večjega. Ali ne verjameš v nadaljevanje življenja?« Kaj bi dejal, če bi tvojo mater s tem dejanjem pripeljal na rob obupa?« Tedaj je bil popolnoma pretresen:« Ne govori mi nič o moji materi, kako je ona že zaradi mene jokala...« Na to ni mogel govoriti dalje. Jaz sem molčal, toda moje srce mu je govorilo toliko glasneje.

»Kaj naj vendar naredim?« je vprašal končno. Ne pridem več naprej (Ne vidim več nobenega izhoda).« Seveda, moj prijatelj«, Zveličar je še tu in ti je bližje, kot lahko ti to sedaj verjameš, kajti On me je poslal, da ti pomagam, in v moji ljubezni prihaja sedaj k tebi.«

»Ne, ne, tega jaz ne morem verjeti, vse je izgubljeno.«

Seveda ne, ljubi prijatelj, dal ti bom en predlog. Ali bi me peljal v tvoje stanovanje? Ali so tvoja žena in otroci doma doma?«

Prikimal je, toda ni hotel na to pristati. Prigovarjal sem mu: »Zveličar v meni vam hoče pomagati!« Po tistem pregovarjanju sem in tja, sva vendarle odšla. Tistih malo korakov do njegovega stanovanja nisem spregovoril nobene besde in tudi on ne. Prišla sva v majhno staro hišo. Na stopnicah je bila tema, vhodna vrata pa je osvetljevala slabotna luč. Na vratih sem spoznal tudi ime: Zeidel. Odprl je vrata in jaz sem vstopil v temno sobo. Žena me je pogledala in odstopila nazaj, ko sem ji ponudil roko v pozdrav.

Rekel sem: »Ljuba gospa Zeidel, ne mislite slabo o meni. Jaz ne maram nič od vas, temveč vam nekaj podariti, kar bo vama obema prineslo mir.«

»Tega bi jaz že rabila«, je dejala in mi ponudila svojo roko, prav tako obe deklici, oni sta bili stari nekako deset in dvanajst let. Jaz sem takoj zavzel moj cilj (prešel k bistvu problema) in dejal: Gospa Zeidel, vaš mož mi je vse povedal. Jaz si lahko vaš položaj

zelo dobro predstavljam in vam lahko samo rečem: vama obema Zveličar, Jezus. Ne misliti pa si, da vas hočem spreobrniti. Pokazati vama hočem samo pot, kam sta oba zašla (zablodila) in kje bosta pristala: v največjem obupu, kjer rešitev nima izgleda (kjer človek težko lahko upa na kakšno tešitev). Tu pa reče ona brez vsakega razburjenja:

»Vam je moj mož tudi vse povedal?« Jaz ne verjamem. Ja, jaz hodim na cesto, ker moje otroke ne morem pustiti stradati, ker moj mož svoje nadomestilo za brezpolnesto porabi za sebe in za druge ženske. Če jaz ne prinesem na mizo jedi, dobim po vrhu še udarce. Mi smo se imeli tako lepo. Jaz sem prav tako delala. Toda sedaj to ni več mogoče, dobiti delo, in Bog je pozabil na nas, ne govorite mi več o kakšnem zveličarju! Današnji zveličar je denar in delo. Tudi jaz si želim ven iz teh odnosov. Ali verjamete, da mi to dela veselje, da se predajam? Meni se gnusi to življenje, toda moji otroci so mi več, kot vam lahko povem, in samo zaradi otrok to delam. Kako dolgo bo še tako šlo, ne vem, kajti tudi jaz sem skoraj na koncu.«

Bil sem pretresen, zato sem se obrnil na moža:

»Torej, tako vse to izgleda. Takšen pravzaprav si ti! Preveč škoda te je za zveličarja (mnogo preslab si za Zveličarja). Zaradi tebe je postala tvoja žena pocestnica, zaradi otrok. In da tudi tebe ne bi pustila stradati in umreti od lakote, dela to, kar verjame, da mora narediti. Ali sploh veš, koliko si kriv?

Poznam mnoge brezposelne, toda stradati ni treba nobenemu. Jaz vidim tukaj v vaši sobi samo vse pospravljeno in čisto in dobro voljo za tvoje otroke. Ti podel (nizkoten, prostaški) človek ti! In to ženo hočeš ti in s tvojimi otroki umoriti in jim vzeti življenje? Kakšen hudič moraš biti, če imaš namen tega angela tudi še kaznovati. Daj mi odgovor v prisotnosti tvoje žene in tvojih otrok!« Mož je molčal na moje trde obtožbe. Žena in otroci pa so jokali.

Rekel sem: »Gopa Zeidel, kaj naj se zgodi? Povedanega je dovolj, jaz čutim, da bi vi takoj prenehala s tem življenjem pocestnice, kakor hitro bi se vaš mož poboljšal. In ti, tebi pa rečem samo eno besedo: Ali si ne želiš postati zopet dostojen človek?« Skrušen je sedel na klopi in jokal, toda ostal je nem.

Vprašal sem ženo: »Ali bi vi vašemu možu vse oprostili, če bi postal zopet takšen, kot se spodobi, urejen in pošten?

Saj ste ga vendar ljubili. On ni slab, samo izgubil se je.«

»Odpustila, ja, brez vsakršnega pomisleka. Toda dobivati udarce za mojo ljubezen, to bi bilo preveč. Jaz moram vendar z njim živeti skupaj že zavoljo otrok. Kako bi lahko še ljubila takšnega moža, če se moraj otroci sramovati svojega očeta?«

»Tovariš, ti si slišal, kaj je rekla tvoja žena. Kaj vse bi dal kakšen mož za takšno ženo, ki ima takšno prepričanje ali življenski nazor, da se je samo zaradi otrok tudi

sama izgubila. Zdaj pa končno govori in me poslušaj in prenehaj s tvojim cmerjenjem!«

On je vstal: »No, če gre, ja hočem, toda kako naj pričnem?« »To gre čisto lahko, če imamo takšno pomoč: Zveličarja in tvojo ženo. Izogibaj se gostilni, kajti tam ti nihče ne bo dal dela in kruha. Temveč ti bodo vzeli iz žepa še tistih nekaj mark. Ljubi svojo ženo zopet tako kot prvi dan in imej zaupanje v samega sebe, potem bo vse prišlo v pravi položaj (bo vse na svojem mestu). Ali še ljubiš svojo ženo in vi gospa Zeidel, ali še ljubite svojega moža?«

Oba sta prikimala.

»Torej podajta si roki in (potrdita, zaznamujta, zapečatiti) potrdita svojo zvezo s poljubom, ki pa mora priti iz srca.«

Tu pa si podata oba človeka roki in žena reče: »Odpusti mi, nikoli več ne boš imel vzroka za pritožbe. Toda tudi ti moraš delati, kar je rekel ta mož.«

Jokajoče se oba objameta.

Tu pa rečem jaz: »Tako je prav.« Zdaj pa bomo praznovali spravo (poravnavo). Gospa Zeidel, ali imate doma kavo?« Prikimala je.

Tukaj vidve punčki, sta dve marki in prinesita pecivo za to, kajti sprava se mora praznovati. Vi pa nam skuhajte dobro kavo, potem pa vam bom še povedal nekaj o Zveličarjevi ljubezni, česar vi še niste slišali. Preteklosti nisem več omenjal, temveč sem jim govoril, kako Zveličar vsakemu izgubljenemu pride na proti, kateri ima dobro voljo. Ob pitju kave je bilo res prijetno, kajti vsi štirje so poslušali moje besede. Pripovedoval sem jim o svojem življenju, kako tudi nam (moji družini) ni bila prihranjena stiska z našim slepim in slaboumnim otrokom, kljub temu da smo hoteli posnemati Jezusovo življenje, ki se je svoje življenje daroval tudi za nas. Gospo Zeidel sem lahko pridobil kot sestro. Ona od takrat naprej ni manjkala pri nobenem sestanku. Nikoli več ni tožila nad svojim možem, kateri je tudi kmalu dobil delo v rudniku. Nikoli več ni omenjala preteklost, kati Jezus je krivdo prečrtal. Polno hvaležnosti je bilo moje srce, kadar sem videl gospo z njenimi otroci v našem zbirnem mestu.

Prijatelji na zemlji in v nebesih

Sedaj se pa moram zopet vrniti za nekaj let nazaj. Bilo je leta 1915. Takrat se je ponesrečil neki tovariš po imenu Uhlig. On je prišel med dva železniška vagona, ki sta ga stisnila in je bil takoj mrtev. Vdova je bila baptistinja, omenjeni tovariš Uhlig prav tako. Njihova soseda Ida Erler je šla z menoj k uri spiritističnega srečanja. Bila pa je začetnica na tem polju, kot sem bil takrat tudi jaz.

Nekega večera sem jo obiskal. Njen mož je igral pri neki skupini in ga ni bilo doma. Ida je povabila tudi njeno sosedo Uhlig in tudi nekatere druge. Pogovor je tekel naravno o umrlem sosedu. Tedaj sem ga videl, da je on prisoten, prav tako kot za časa življenja v njegovi uniformi in jaz sem jim to povedal. Uhligova vdova je o tem dvomila, ker je bil vendar prerojen, oziroma na novorojen. Moje videnje pa me ni varalo, to je bil gotovo moj tovariš Uhlig.

Obrnil sem se k Idi Erler: »Ida, midava oba bova prosila za pojasnilo in temu mrtvemu bratu v Jezusovem duhu položila roke (na glavo).« In njemu v njegovi duhovni postavi: »Tovariš, ti imaš zagotovo interes, da tvoja žena doživi, da si ti tukaj med nami. Ti vendar nisi izgubljenec, ti si bil vendar veren. Toda v nekih nebesih tudi ne moreš biti, drugače tudi ne bi bil tukaj med nami. Mi te hočemo okrepiti. Daj tvoji ženi potrdilo, da si resnično tu.« Potem sem predstavil tega tovariša kot človeka in mu položil roke in sestra Ida položi njene roke na moje. Potem sem glasno molil:

»Ljubi Zveličar, če je to Tvoja volja, potem okrepi tega brata, da bi Te lahko poveličal.«

Videl sem, kako je ta duhovni brat Uhlig uzrl okrog in se si dal opravka na nekem kuhinjskem okvirju. Potem smo videli, kako se je rola tega papirja, ki je bila vtaknjena v majhen lonček, pričela premikati. Vsi so zadržali dih. Ta papir se je brez naše pomoči pravilno iz lončka odvil in padel na tla. Mi smo se spogledali. Moje duhovno oko je bilo zopet zaprto. Nato sem rekel:

»Pustite, da se zahvalimo za to potrdilo takšne ljubezni, da se je neki brat lahko manifestiral (s tem potrdil svojo prisotnost) in molite: Ljubi, zvesti, zveličar, Jezus Kristus, zopet smo smeli doživeti Tvojo neizrekljivo ljubezen. Mi smo preslabotni in premajhni, da bi se ti lahko dovolj zahvalili. Sprejmi našo slabotno zahvalo, zavoljo tvoje ljubezni.«

Vse to pa je povzročilo pri vdovi Uhlig ravno nasprotni učinek. Vznemirjeno je vztrajala, da tega ne more verjeti. To je moral citirati neki duh in ona se mora premisliti, če ne bi vložila predloga za uvedbo kazenskega postopka zaradi grobe neumnosti – tega pa ona ni naredila, ker ji njen govornik-pridigar pri baptistih ni dal dovoljenja (da bi preganjali Maxa in druge, ki so trdili, da je njen mož prisoten); saj je vendar vse v redu in z molitvijo so pristopili k temu. (ali tukaj kaj manjaka, mikro)

Na Ido Erler pa je naredil ta dogodek globok vtis in je postala potem sama jasnovidna.

Po dveh letih je zbolela sestra Ida. Jaz sem jo obiskoval kadar sem imel čas. Njen mož je padel v vojni (prvi) in z njenima dvema otrokoma jim ni šlo najbolje v materijalnem smislu. Ničesar ni mogla jesti razen smetano in od te tako malo, da je

ena polna skodelica za kavo zadostovala za cel teden. Jaz sem ji lahko preskrbel smetano od neke sestre iz Steinpleis, ki je imela viteško posestvo. Vsak teden sem ji nesel eno skodelico polno smetane.

Ko sem zopet enkrat prišel, je rekla: »Max, ti boš moral priti samo še enkrat. To mi je povedal sedaj tvoj angel, ki te vedno spremlja. On ima sijoči »R« na svoji glavi. To je sigurno njegovo ime, ki se pričenja z »R«, kajti on je zdaj prikimal.« Resnično, jaz sem ji prinesel še samo enkrat ta dar ljubezni. Ko sem prišel, me je sprejela s temi besedami: »Max, angel se ti zahvaljuje za tvoj trud.« Bila je redkobesedna, malo je govorila in obisk pri tej težko bolni je bil zame vedno kot božja služba.

Ida je bila pokopana in otroci so prišli k sorodnikom.

20 let pozneje: Nahajal sem se na dopustu s službenim prijateljem doli na Kochelsee-Kochelskem jezeru. Žena tega službenega prijatelja je bila vedno dobro razpoložena oseba in se je vedno rada pridružila skupini, kjer se je veliko smejalo in se zabavalo in veselilo. Nekega dne smo odšli že zgodaj zjutraj, da bi se povzpeli na Herzogstandt.

Pri neki prodajni stojnici (baraki) smo naleteli na precejšnje število deklet, sami veseli, nasmejani otroci človeškega rodu. Jaz sem se malo malo pošalil na račun njihove zdrave veselosti. Tedaj me je nagovorilo neko dekle. »Ste vi iz Sachsa?«

»Ja, še celo pristen povrhu.« sem ji zatrdil. Iz Verdaua, pri Zwickau-u.

»Zwikau?« je bila presenečena. »Poznate Lichtentanne?«

»Seveda, moja gospodična, jaz sem tam živel skoraj 12 let.«

»Ali sta vam Robert Erler, ki je leta1917 padel v vojni in moja mati Ida poznana?«

»Ja, zelo dobro! Potem si ti res tista mala Ida? Kje pa je tvoj brat Georg?«

Tedaj pa je zaklicala svojim prijateljicam: »Pojdite same dalje, jaz sem našla nekega prijatelja moje matere.« Nato se je zopet obrnila k meni. »Saj vendar dovolite, da se vam pridružim?«

»Zelo rad, mala Ida,« sem ji sedaj zopet rekel, »tako kot si mi ti takrat dejala stric, mi reci tudi sedaj zopet tako.«

Tako smo dospeli na vrh in jaz sem jo prosil: »Ida, povej mi, kako je šlo tebi in tvojemu bratu?« Ko sva se vzpenjala, sem ji rekel, da mi govorjenje povzroča težave. Toda gori ji bom potem marsikaj povedal.

Zvedel sem veliko pomembnega in nepomembnega. Šele zgoraj sva uživala čudovit razgled. Nato sva se vrnila nazaj in se pod pošvedranim borovim grmom udobno namestila. Zdaj sem ji povedal zgodbo o njeni materi. Jaz si hočem to zgodbo obdržati v stenografski obliki v spominu.

»Tvoja mati Ida, je bila poklicana kot redkokatera žena, tvoj oče pa je bil neveren, toda onadva sta imela dober zakon. Tvoja mati je bila katoličanka, tvoj oče pa evangeličan. Tvoj brat je že hodil v šolo, ti pa še ne. Ko je tvoj oče padel, je postala

tvoja mati videc duhov, kot Kurt Muench, takrat največji videc.- Jaz sem se čutil s tvojo materjo ljubezensko duhovno povezan. Moram se ji veliko zahvaliti, ker sem v tistem času sam iskal in se boril sam s seboj.

Po smrti tvojega očeta je tvoja mati odšla k Kurtu Muenchu, kjer je zbolela in umrla.« Zdaj pa poslušaj: »Skozi tvojo mater so se razodevali veliki angeli in ji pokazali stvari, ki so se izvajale deloma v zemeljskih in deloma v duhovnih sferah. Na primer tvoj oče mi je pokazal nekoč podobo njegovega življenja v duhovnem svetu. Obžaloval je, da se ni mogel rešiti mest, na katerih je vedno igral glasbo (bil je glasbenik). Jaz sem mu lahko in sem mu smel prinesti nekaj malega luči. Kot človek o tem ni hotel ničesar vedeti. Toda sedaj hoče narediti vse, da bi poboljšal svoje življenje. To življenje tam je tako trdo, ker je pot do Zveličarja neskončno težka, tako sem doživel kes in spreobrnenje tvojega očeta.

Tvoja mati pa, očiščena s svojim trpljenjem je prinašala čudovita razodetja. Pričel sem skoraj dvomiti o tem, da lahko kak človek živi samo od kavne žličke smetane na dan. Do ure mi je napovedala svojo smrt. In je tudi pripovedvala o tebi in tvojem bratu Georgu, da si meni zaradi vas ni treba delati nobenih skrbi. Vi ste odšli vstran iz Lichtentanne. S tvojo materjo sem imel pogosto stike, ker sem tudi jaz dobil dar videti duhovne prijatelje. Tako sem nekoč doživel, kako se mi je s tvojim očetom prikazala in mi dejala: brat, duhovno življeje je samo nadaljevanje zemeljskega življenja, toda samo veliko bolj resno. Kdor je enkrat življenje dojel in ga živi iz milosti Boga, za tega je lahko in mu bo to za zveličanje.« Dolgo je sedela deklica tu s solzami v očeh, toda tudi s sijočimi očmi (sijem v očeh).

»Ljubi stric Max, meni je tako, kot bi te sedaj zopet spoznala in kot bi moja mati sedela tik ob meni. Ko sem postala polnoletna, je prišel k meni moj brat Georg in me hotel prisiliti, da grem v samostan, ker je tudi on bil vzgojen v samostanski šoli. Jaz sem bila takrat pri moji teti, ki je mojemu spovedniku in prečastitemu vodila gospodinjstvo. Način, kakor se je Georg takrat obnašal proti meni sem odklonila in zavrnila. Sploh ne kot brat: nisem mogla biti vedno tako resna kot on. Živela sem svoje življenje.

Izučila sem se za šiviljo. Ko sem bratu resno dejala, da ne grem v samostan, je postal naravnost brutalen – nasilen. V tem trenutku je prišel moj stric Hochvurden v sobo in zahteval od Georga pojasnilo, kako je lahko on kot sin cerkve tako brez ljubezni. Tedaj pa reče moj brat: jaz moram biti buden in varovati svojo sestro, da ne bo postala izgubljena, kat naša mati. Jaz sem otrpnil. Toda častitljivi je dejal: Ali je potrebno je, da ti kot pravi sin cerkve svojo mati še po smrtri obrekuješ, počakaj trenutek, jaz bom nekaj prinesel in ti boš dočakal, kako bom jaz zdaj tvojo sestro

poplačal. V par minutah je bil nazaj in v roki je imel dva pisma. Ko je sedel (ta duhovnik), nama je prebral oba pisma in poleg tega pojasnil. Predno sem vaju tu sprejel, sem zaprosil duhovnika v Lichtentanne in duhovniha v katoliški cerkvi v Verdau za pojasnilo - informacijo. Tukaj sta odgovora.

Katoliški duhovnik je pisal: Ido Erler je treba gledati kot izgubljeno, kajti ona je kljub mojim svarilom in resnim predstavam z moje strani poročila tega nevernega Roberta Erlerja in nikoli več ni uporabljala milotsnih sredstev cerkve.

Duhovnih evangelske cerkve pa je pisal: Ida Erler je postala žena nekemu odkritosrčnemu in dobremu možu, ki je ljubil svojo družino in ni nikoli dal povoda za pritožbe, čeprav je on veliko časa prebil med neresnobno družbo (pri igranju v glasbeni skupini). Njegovo smrt so vsi obžalovali. Ida Erler je živela religiozno življenje, kot jih je bilo malo v moji skupnosti. Ona je zaradi svojega duhovnega daru nekaterim ljudem pokazala pot do Jezusa in si s tem pridobila zaklad in prostor v nebesih.

Takšna je bila razlaga teh dveh duhovnikov, moja otroka in ti, Georg, naj bo to zate pouk za vse tvoje življenje. Tebi pa, moja Ida, živi svoje življenje, kot sem te ga jaz učil v strahu božjem in ljubezni. Potem bo devica Marija imela nad teboj veselje. S tem ti predajam oba pisma, ki sta oprala čast tvoje matere. Ti lahko ostaneš pri nas, dokler bom živel.

Zdaj, ljubi stric, pripoveduje ona dalje, imam zaročenca, na žalost je tudi on evangelist, jaz pa ne odstopam od njega. On ima v Freiburgu dobro mesto kot prodajalec. Naenkrat je bil odpuščen zaradi pomanjkanja dela, kot se je takrat reklo. Zvedela sem, kdo je bil pravzaprav povzročitelj, da so ga odpustili. To je bil moj brat Georg. Če bi moj stric še živel, bi se to zagotovo ne zgodilo, vendar se bova sedaj lahko kmalu poročila, kajuti moj zaročenec je v Koelnu našel zopet eno delovno mesto. Kaj mi svetuješ: ali naj zaradi teh okoliščin še ostajam katoličanka?«

»Ida, kaj misliš, kaj bi rekla tvoja mati, če bi bila tukaj?«

»Stric Max, jaz verjamem, moja mati je sedaj tu in govori: Moja Ida, v nebesih še ni bil nihče vprašan, kakšne vere je, toda vprašan je: Otrok, kako si ljubil? «

»Ida, sprejmi to je tvoja mati, katera ti to govori. Jaz jo vidim sedaj v duhu stati pred nama.«

Pri slovesu mi je dekle dejalo: »Stric Max, ti si ne moreš misliti, kakšno darilo si mi ti s svojim pripovedovanjem podaril. Končno sem smela zvedeti nekaj o svoji materi, kar mi dela veselje. Jaz bom pogosto mislila na ta dan, katerega mi je podaril Bog in kateri mi je prinesel potrdilo, da obstaja ponovno snidenje v večnem življenju. «

Doživetja s Furchtengottom (ime pomeni: boj se Boga, Bogaboječ)

Sledeče doživljanje je Seltmann izčrpno opisal in izdal v lastni posebni knjigi v obliki romana, glej opazke v predgovoru. Ta knjiga je bila izdana kot tretji zvezek v tej knjižni zbirki pod naslovom »Arno«. V sledečih vrsticah tega dela – življenjskega poročila Maxa Seltmana, bodo zapisani samo nekateri izvlečki iz tega poročila Maxa Seltmananna. (Pojasnilo napisala izdajateljica, ki so postavljene za skrb nad zvezki-kurzivno)

Srečanje v hribih

Bilo je leto 1936. S Friderichom Tesch-om iz Hannovra sem se dogovoril, da bom preživel dopust na (vrsti hribov) hribovju v Allgaeu. Vsak dan sva naredila čudovite pohode, izlete, in pri tem imela tudi duhovna doživetja. Tu si želim pridržati samo eno edino doživetje, ki je pogosto vedno znova živo v meni in mi kaže, kaj vse je mogoče narediti duhovnemu svetu skozi njihov vpliv. Midva sva bila na poti k slapovom Rajhenbacher. Pot je bila zelo težavna. Najin pogovor se je sukal vedno okrog duhovnosti. Bila sva tako poglobljena, da nisva opazila pešca, ki je stopal pred nama z nahrbtnikom na ramah. Jaz sem moral nekaj glasno izgovoriti, kajti mož je obstal in naju ogovoril: »Oprostite staremu možu, kateri hoče tudi nekaj od vaju slišita, kaj se med seboj pogovarjata. Vidva govorita vendar o ljubem Bogu.«

»Seveda v troje je bolje hoditi kot sam,« odgovorim jaz. »toda vprašanje je, če boste sploh zadovoljni z vsebino pogovora.«

Tedaj me je stari mož odkrito pogledal s svojimi čistimi očmi.

»Ljuba gospoda,« reče on, »vidva sploh nimata pojma, kaj se v meni dogaja, če poslušam vajine besede. Jaz sem izobčenec, o katerem noče nihče nič več vedeti.«

Jaz sem se smehljal. »Izobčenec! Ljubi prijatlelj, ali to sploh še obstaja v današnjem modernem času, kajti če bi bili vi lump, baraba, ali ropar ali morilec, bi že dolgo sedeli zaprti za zapahi.«

»To res ne, toda meni se je zgodilo še mnogo huje. Cerkev mi grozi s prekletstvom. «

»Ljubi mož, odgovorim jaz, jaz sem se že pred desetimi leti od cerkve ločil, ker jaz te hinavščine ne morem več prenašati.«

»Ste bili tudi vi katolik.«

»Ne, evangeličan.«

»Toda ali je to glavna stvar, da pripadaš neki cerkvi? Odkar sem se ločil od cerkve, sem postal šele prav svoboden, ker mi je zdaj narava in lepi Božji svet postala cerkev.«

»Tega jaz še ne razumem.« - mož

»Vidva govorita tako vzvišeno o Bogu in Zveličarju, da se moram čuditi. To znajo vendar samo duhovniki.«

»Ljubi mož, izgleda, da malo veste o svetu. Ali niste še nikoli slišali kakšnega laičnega (ljubiteljskega) pridigarja. Ali niste še nikoli obiskali kakšne božje službe kot le v vaši cerkvi? Jaz sem pozoren na vsako vero, toda mojo lastno zastopam iz prepričanja. Moja vera je v Jezusa Kristusa, ki je zame in za vse umrl na križu, in tretji dan zopet vstal od mrtvih. On se bo vsem tistim, ki v njega verujejo in po Njegovih besedah delujejo, razodel v njihovih srcih. To vam lahko jaz zagotovim tudi s tem, da položim roko na Biblijo.«

»Moja gospoda, če vama ne bi bilo pretežko, bi vaju prosil, da bodita danes moja gosta. Jaz moram govoriti z vama.«

Pogledal sem Friedricha in on je prikimal. »Dobro, ljubi prijatelj, sem privolil, midva bova šla rada z vami. Midva lahko razpolagava z najinim časom.«

Nato smo prispeli do majhnega dvorišča, bili smo pričakani in pozdravljeni od neke mlade gospe z otrokom v naročju.

»To je moja žena in moj sin.« In naju predstavi.

»Oba gospoda sem srečal med potjo in ju povabil k nam. – Upam na veliko korist od njiju, moja ljuba Liesei.«

Dobrodošli pozdrav je bil prisrčen, toda ona je zaprla oči pred mojim pogledom.

»Ljuba gospa,« sem jo poskušel ohrabriti, »jaz se vam zahvaljujem in upam, da bo to srečanje tudi vam prineslo veliko blagoslova.« Prisotna je bila tudi neka dekla, ona naju je premerila s hladnim in sovražnim pogledom. Kmalu smo sedeli pri mizi pri preprosti malici. Potem, ko je bil tudi nahrbtnik izpraznjen, naju je stari hišni oče peljal do neke klopi od katere smo imeli čudovit razgled. Mlada žena je imela med tem delo v kuhinji.

Govorili smo o cerkvi in verovanju. Jaz sem pogovor vedno obrnil na Jezusa in nato iz njega izhajajočega Božjega in ljubezenskega odnosa. Sedeli še nismo dve uri, pa smo bili povabljeni h kosilu in sva doživela, da znajo tudi prebivalci hribov dobro kuhati. Samo občutil sem neko zadržanost (nesproščenost), ki me je naravnost utesnjevala. Tako sem iskal neko globlje zaupanje pri starem hišnemu očetu. On se je imenoval Furchtegott in ponudil je meni in Friderchu, da se tikamo.

»Poslušaj, Fuerchtegott, tukaj pri vas nekaj ni v redu. Predvsem z vašo deklo. Jaz imam naravnost odpor do nje.«

»Ti misliš Barbaro, ona je moja sorodnica, ona je dobra.« V meni se je dvignignila neka slutnja, moja notranjost me ni zaman opozarjala. Toda z našim razgovorom nismo prišli naprej in jaz nisem videl veliko uspeha. Potihem sem rekel temu Friedrichu: najraje bi odšel. On je pritrdil.

»Moj Furchtegott, rečem jaz, midva hočeva iti zopet domov.« Govorili smo o stvari naokrog, pa nismo prišli naprej, toda on je prosil: »Ali ne bi mogla priti pozneje še za par dni k meni? Najraje bi šel z vama.« Vodil naju je v svoji hiši in po dvorišču naokrog. Samo ena krava je bila v hlevu, drugače so bile živali na paši. Čudil sem se, da ima ta zakonski par ločene spalanice. Molčal sem, toda zavzel sem se, da pridem vendarle še enkrat k temu staremu možu. Midva sva se poslovila na kratko od žena. Fuerchtegott naju je spremljal doberšen kos poti navzdol in ponovil še enkrat svoje povabilo, da nekaj dni preživiva z njim. To naju ne bi nič stalo. On je tako hvaležen za to, kar sva mu dala. Jaz nisem odklonil, in sem veroval, da je vse v redu. Temu pa ni bilo tako, kajti Friedrich se je jezil nad izgubljenim dnevom. »Friedrich,« rečem jaz na to, »šel bom še enkrat tja. Nisva bila zaman vodena tu sem. Izpolniti morava dodeljeno misijo.« On je ostal pri svoji odklonitvi. In tako sva se na koncu dopusta ločila. Jaz sem odšel zadnje štiri dni še enkrat na to puščobno in samotno kmetijo, Friedrich pa se je odpeljal v Munchen.

Na puščobni kmetiji

Ko sem pri Furchtegott-u ponovno vstopil, je bila Barbel prva, ki me je pozdravila. Ona me je takoj napadla, ne verjemite, da se jaz veslim, da ste zopet tukaj. Mi vas pravzaprav nič ne potrebujemo.

»Zaradi tega sem zopet tukaj,« odvrnem jaz, »toda ne za vas, temveč za Fuerchtegotta, on me bo že potreboval. Nekaj pa bi vas rad vprašal: spada to k vaši religiji, da vi goste, katere je hišni oče povabil, hočete zopet odgnati. - Kje je vaša gospoda (gospodarji)?«

Izgovori ime nekega kraja, katerega nisem razumel. Sedel sem na klop. Liesei, mlada žena pride s svojim otrokom v naročju, me prisrčno pozdravi in me povabi, da pridem v hišo. Zgrabil sem njeno roko. »Lisai, tvoj mož mi je ponudil, da se tikamo in jaz ti tudi to predlagam, sploh pa se tako lažje pogovarja, če je tudi najmanjša pregrada odstranjena. K vama prihajam kot vajin prijatelj in sem tokrat sam. Bodi prepričana, ne prihajam, da bi motil vaš mir, temveč, da bi pomagal najti resnični mir.- Kje pa je Fuerchtegott?«

On je v košnji (spravlja seno), ki je oddaljena četrt ure od tod, prihajam ravno od njega.

»Odšel bom k njemu«, odvrnem, »pustil bom samo svojo prtljago prinesti v hišo.« Barbel je bila besna, ker sem zopet prišel.

»S teboj grem, da ti bom pokazala pot k Furchtengottu. On te že pričakuje, toda želi biti s košnjo danes gotov.« Midva odideva. Ona vzame zopet svojega otroka v

naročje. Med potjo me je prosila, da ne bi bil jezen na Berbel, ona je zelo dobra do njiju, predvsem do malega Furchtegotta.

»Lisaei«, odvrnem, »čutim, da je tukaj neka skrivnost, prosim, bodi odkrita do mene, nisem ti pogledal samo v oči, temveč tudi v tvoje srce. Zakaj imaš strah pred menoj. Ne delam ti vendar nobenih očitkov. Ali se kakorkoli počutiš krivo? Veš, resnična ljubezen ne pozna nobenega krivca.«

»Ali kaj veš o meni? Je Furchtegott kaj rekel?«

»Ne, Liesai, še nobena beseda ni prišla preko njegovih ustnic, toda jaz slutim in čutim, da te nekaj zelo stiska. Naj bo karkoli, ti stojiš pred menoj čista kakor sonce. Glej, tudi jaz poznam žalost, jaz imam slepo, slaboumno hči, ki je stara 18 let.«

»Slepo hčerko imaš? To pa mora biti zelo težko. Kako se je tvoja žena s tem sprijaznila?«

»Potrpežljivo, in kot prava kristjanka. Kakšen pomen bi imelo toženje. Kar nam Bog podarja, nam mora vendar služiti, zato se moramo vendar zahvaliti in vse sprejeti in gledati kot dar Njegove velike ljubezni.

»To sem pa jaz še zelo nazadnjaška. Jaz živim v nenehnem strahu Božjem, kajti jaz sem dolžnica.«

»Lisai, ne govori tega. Ali tako malo poznaš našega Zveličarja?«

»Ljubi prijatelj, midva sva poročena brez cerkvenega blagoslova. To je to, kar me pritiska k tlom. Ne morem se osvoboditi tega trajnega občutka krivde.«

»Lisai, ti si ubogi, ubogi človeški otrok. Veseli se, da sem prišel v vašo hišo, in ne bodi žalostna, kajti jaz prihajam s srcem polnim ljubezni k vam.«

Kmalu sva prispela do Fuerchchtengotta, on bi najraje takoj prenehal s svojim delom, toda jaz sem mu pomagal, in tako ni trajalo več dolgo in delo je bilo končano. Lisai je odšla zopet nazaj domov.

To veselje, da me zopet imajo! Stari Furchtegott je bi kot spremenjen, on je veliko premišljeval o mojih besedah. Zdaj se veseli tega, kar bo od mene še slišal.

Doma se je Lisai jezila, kajti Berbel je odšla, ne da bi opravila svoje delo. Tako je sedaj morala sama pripraviti kavo in dobro malico. Mi smo ostali in obsedeli ob kavi v hiši in pripovedovali o doživljajih po svetu in o tem, kaj se pravzaprav še vse lahko zgodi. Fuerchtegott je bil popolnoma svetu tuj človek (ni poznal sveta), kljub njegovim sedemdesetim letom.

Po nekaj pogovorih sem in tja, sem pripeljal pogovor do glavne stvari. »Moj ljubi Fuerchegott, mi se bomo raje pogovarjali o duhovnosti, da izkoristimo ure, katere so nam tukaj podarjene. Prosim te, moj ljubi brat, bodi čisto odkrit, nisem prišel zaradi zemeljskih stvari, temveč zavoljo večnega. Moj prijatelj Friedrich se je nad tem nekoliko jezil, toda jaz čutim v sebi, da sem vam pomembnejši kot njemu. Kaj se

pravzasprav godi z Barbel? Ona se obnaša do mene tako sovražno.«

Furchtegott se je tudi čudil nad odnosi, ki jih ima Berbel do Maxa. »Slutim, to že dolgo, da je tu nekaj na poti, toda jaz ne vem, kaj ona pravzaprav hoče. Drugače se namreč kar dobro razumemo.«

Med tem se je Barbel vrnila. Nič ni omenila, kje se je nahajala.

S Furchtegottom sem spet odšel ven na klop. Vreme je bilo dobro in zrak je bil odišavljen in razgled je bil čist, da sem bil vzhičen in navdušen v tem gorskem svetu. Zdaj je pričel Fuerchtegott pripovedovati o svojem življenju.

Furchtegottova izpoved:

»Ljubi prijatelj, jaz sem rojen tukaj na tej kmetiji. Pred približno 25 leti je prišlo k nam neko dekle. Imela je samo majhen paket s svojimi najnujnejšimi stvarmi pri sebi. Toda neko breme skrbi na hrbtu in še večje pod srcem. Moja mama, se jo je usmlila in je naredila, kar bi naredil vsak kristjan in človek. Ponudila ji je pribežališče in prebivališče, da donosi svojega otroka. Ta otrok, katerega je rodila, je danes moja žena. Ja, ne glej me tako tuje, to zveni kot pravljica, toda to je grenka pravljica.

Ta deklica se imenuje Lisbeth ali Liesei, kot pravimo tukaj. Ona je bila luteranka. Ko je rodila otročička, je ostala pri nas. Moj oče ni več živel. Moja mati je bila kot vdova lastnica te kmetije, jaz pa sem opravljal delo. Lisai in jaz sva se globoko ljubila, in najina ljubezen se ni bila prekinjena, kljub temu, da sva živela skupaj kot brat in sestra in je Lisai kot mati za svojega morala skrbeti. Moja mati je vedela za najino nagnjenje, kajti materine oči vidijo ostro. Pred približno 13 leti je moja mati umrla zaradi neke notranje bolezni in moral sem obljubiti, da se bom poročil z Lisai. Ona je gledala na Lisai kot na svojo hči. Da se nisva mogla poročiti cerkveno, je bilo odvisno od materinega spovednika, ki je bil proti takšnemu zakonu z luteranko. Jaz sem vseeno poročil Lisai, nisem pa posvojil njene hčerke, ki se je imenovala prav tako Lisbeth, Lisai. Imela sva dober zakon, na žalost pa nisva imela nobenega otroka. Po besedah tega župnika na meni in moji ženi ni bilo nobenega blagoslova, temveč prekletstvo. Zdaj je bila želja moje matere, da se mala Lisaei vzgaja kot katoličanka. Tako se je tudi zgodilo. Župnik je prihajal, toda samo k mali Lisai.

Zdaj pa poslušaj. Pred temi leti je umrla Lisai, moja žena. Ko je bila pokopana, so po vsej sili hoteli in prisiljevali, da mora Lisai, moj otrok oditi od hiše, te hiše, ki je bila njena starševska – rojstna hiša. Ni še bila polnoletna, bila je samo moja pastorka. Moja mama je skrivnost, kdo je bil oče Lisai odnesla s seboj v grob, in v meni je tudi počivala ta skrivnost (tudi on ji ni povedal tega). Tako je ona hotela in jaz sem to moji Lisai, da se držim tega, kajti midva sva se ljubila kot prava človeka. Na žalost pa nisva bila cerkveno poročena, ker se je župnik temu upiral. Toda najino življenje je bilo posvečeno Bogu. Zdaj pa naj bi moja ljubljena hčerka, ki seveda ni bila moja

telesna hči, morala oditi iz hiše. Meni je krvavelo srce in nisem imel nobenega prijatelja, ki bi me razumel. Župnik je bil moj najhujši sovražnik pod masko ponižnosti.

Tedaj sem odšel v Insbruck k nekemu odvetniku in ga prosil za nasvet. Razložil sem mu, da tega otroka ljubim in da ni bil priznan, ker je katoliške vere, toda jaz nisem od cerkve potrjeni oče. Tedaj pa mi reče odvetnik. Ker sem jaz od cerkve že davno odrešen, mi ne stoji nič na poti, da poročim svojo hčerko. Naredite oporoko, in postavite mojo hčerko kot dedinjo. Če pridejo sorodniki in zahtevajo delež, potem jo poročite. (zopet nerazumljiva zveza, mikro) Toda vaša hčerka ostane dedinja. Naročite to pogodbo in pošljite vašo hči kamorkoli, navijte in zagodite temu župniku, kar mu gre in mu prekrižajte račune. Nihče ne more te pogodbe izpodbijati, ker ona ni vaše meso in kri (je lahko vaša žena). To ni nobena redkost. Glejte pa, da boste prišli do dediča, potem bo njeno življneje našlo lep zaključek (potem bo njeno življeneje lepo teklo in se lepo zaključilo).

Ko sem to Lisai povedal, se je ona odločno temu upirala: Ti si vendar moj oče, ja skoraj več kot oče. Tega moji materi ne morem narediti. Vendar, Lisa, midva se morava poročiti, da boš obdržala dom, pa če bi se pekel obrnil proti nama, midva ostaneva skupaj.

In če bo potel prišel kakšen mož, katerega bom ljubila in boš ti še živel, kaj pa bo potem. Potem bova našla tudi kakšno pot. Vse bo prav, verjemi mi.

In tako je postala Lisai moja žena. Oh, ta borba in vedno znova borba. Otrok še vedno ni krščen. Midva pa še vedno ne cerkveno poročena. Kdo bi naju tudi poročil med temi ljudmi?«

Položil sem svojo roko na Furchtengottovo roko:

»Furchtegott, ti si mi povedal šele polovico, kajti ti nisi oče tvojega sina.«

»Ti je Lisaei kaj povedala?«

»Ne, Furchtegott, toda jaz to vem, moja notranjost mi je to povedala.«

»Tvoja notranjost ima prav. Prišlo je tako. Mene je obiskal nekoč nečak, po imenu Josef, in je ostal nekaj dni tukaj. Oba mlada človeka sta se dobro razumela. Tukaj pa je dozorel v meni načrt. Josef mi mora pomagati. Govoril sem z Lisai, ali ji je Josef všeč. Ona odgovori: Dobro. On je čudovit človek.

Potem ljubi Josefa, kot bi bil on tvoj mož. Potrebujem dediča za moje posestvo. Prestrašeno ona odkloni z ostrimi besedami, kot si nisem mogel misliti in verjeti. Jaz da sem njen mož in ona se čudi, da jo še vedno obravnavam kot hčer. Ona mi je hotela podariti vse, toda ne postati nezvesta. Ne, tega ne more narediti. Jaz sem dejal, da jo prisilil ne bom, toda meni na ljubo bi lahko to naredila. Njen otrok bi postal moj otrok in oče njenega otroka bi pozneje, če mene ne bi bilo več, lahko postal njen mož.

Josef je na mojo prošnjo ostal na kmetiji. Jaz sem ga nujno potreboval, to je videla tudi Lisai. Po nekaj mesecih mi reče Josef: Stric, jaz moram domov. Življenje tukaj mi postaja muka. Ne morem in ne smem ostati več tukaj. Jaz sem se samo smehljal in dejal: Ker ljubiš Lisai? Moj Josef, jaz se prisrčno veselim nad tem, ljubi jo, kot tvojo ženo in meni boš izpolnil največjo željo mojega življenja. Jaz potrebujem dediča za svoje posestvo, da bo imela Lisai dom, ko mene ne bo več. Josef pa je to ostro odklonil: »Ne, stric, naj postanem podlež, baraba? Bog me obvaruj pred tem, da bi tako delal.« Jaz pa sem rekel: In če te jaz prosim, ponižno prosim? Naredi to, in ko bo tako daleč, potem lahko greš in čakaš na tvojo Lisai. Ona je in ostane za mene moja hčerka. Zakon je samo navidezno sklenjen, ker bi jaz Lisai moral drugače poslati od hiše.

Po nekaj mesecih pride Lisai k meni in reče: Oče, to je sedaj tako daleč, zdaj se lahko ločiš od mene, jaz sem med solzami izpolnila tvojo željo in ti bom podarila, če bo to Božja volja dediča. Toda Josef mora oditi. Ja, jaz ga ljubim, toda tebe tudi ljubim, svojega najboljšega očeta.«

Tako je Josef odšel od hiše. On bo čakal, dokler ne bo prišel moj čas. In držal je besedo. Do danes še ni prišel, ker sem ga za to prosil. Torej je mali fantek moj sin. Krstiti ga ne pustim, to sem v oporoki napisal. Sam naj se odloči, ko bo polnoleten, katero vero hoče sprejeti. Tako, Max, to je moja izpoved. Kaj bo rekel na to tvoj Zveličar? Furchtegot, moj zveličar pravi: vse kar ti storiš iz ljubezni je tako, kot bi to Jaz storil, zato ljubi svojega sina, da bo tudi on postal »Furchtegott«- bogaboječ. Ljubše bi mi bilo Ljubi Boga - Libegott, kajti samo v ljubezni lahko Božje življenje v naših prsih raste in prinaša sadove za večnost.

Na večer, se je tudi Barbel vrnila. Obnašala se je zelo prijazno, tako da sem si mislil: no, kaj si je zopet izmislila. Njena prijaznost je preveč očitna. Mi smo na večer ostali še dogo skupaj.

Tukaj smo preskočili nekaj odlomkov tega poročila, v tem poročilu je opisano srečanje in razčlenitev opisanih dogodkov s tem župnikom, ki je bil od Barbel o Seltmanovem obisku informiran in zdaj prihaja, da izve resnico.

Nadaljujemo pa z zadnjim dnevom Seltmanovega poročila o zadnjem dnevu zadrževanja na kmetiji.

Slovo od samotne kemetije

Popoldne je hitro minilo. Barbel je morala zopet nekaj preskrbeti in mi, Furchtegott, Lisli in jaz pa smo šlo skupaj na hrib, višavo. Zvečer pa smo hoteli imeti še malo praznovati. Moj odhod je bil določen za naslednji dan popoldne. Ker bi jaz imel potem

prevočasno vlak za odhod v Muenchen, z vezo za Hoff.

Proti večeru se je vrnila tudi Barbel in dogovorili smo se, da bomo zvečer malo dalj bedeli, ker je bil to zadnji večer. Ko je bilo vse urejeno, smo zopet sedli na klop. Bil sem notranje tako izpolnjen od vsega lepega, da sem smel to dati naprej, da bi najraje oba objel. Naenkrat sem pričel zopet govoriti besede, ki pravzaprav niso bile moje besede, pa vendar so prihajale iz mojega srca.

Te besede so bile namenjene samo tema dvema. Nenadoma zajeclja Lisaei. »Oče, to so vendar besede moje matere. O, mati samo ti si lahko to, kajti takšne besede si govorila samo ti.«

Furchtegott to potrdi: »Ja, Lisai, tudi jaz čutim, da si to ti.«

Iz mojih ust je tekla beseda skoraj dve uri dolgo. Prišlo je nekaj, kar nisem mogel ponoviti. Naenkrat moja usta utihnejo z besedo: »Barbel!«

Fuerchtegot se je dvignil in se hotel razgledati. Tedaj pa je bil zadržan: »Furchtegott, nisem še končal. Povedal ti bom še nekaj. Za tebe imam eno prošnjo: Dobro preišči ob priložnosti kovček od Barbel. Kar boš tam našel, bo zadostovalo, da se ti bodo odprle oči. Vedi, otrok je mnogim v napoto in odveč. Od danes naprej pa morata imeti skupno spalnico, kajti zlobni jeziki hočejo motiti vajin mir. Ostanita čisto mirna in očistita vajino hišo. Potrdilo boš našel, če boš pozoren na moje besede. (To govori mama skozi Seltmanna.) Ti ne slutiš, kakšno srečo občutim jaz, da sta vidva moj najljubši par in da živita skupaj. Ti Lisai, drži tvojo srečo trdno, obdrži pa tudi tvojo hišo čisto, ker je to hiša ljubezni in takšna naj ostane sedaj in za vse čase.«

Zdaj pa sta imela oba veliko vprašanj. In še dolgo sem jima moral o tem dogodku dajati pojasnila. Za oba človeka je bil in ostal to čudež. Lisai reče:

»Oče, to je morala biti mati. Samo jaz sem lahko vedela, kaj mi je takrat govorila, ko sem bila še otrok. Kajti ti, Max, nenavadni, redek mož, tega nisi mogel vedeti. (kar je mati govorila) Zato ti povem, pridi zopet! Kajti samo skozi tebe me je Zveličar osvobodil občutka krivde, kateri me je vedno obremenjeval.«

»Kaj naj še rečem, tukaj bi vsaka moja beseda odveč, kar vama je bilo razodeto.« rečem.

Nastopilo je jutro slovesa. Nisem hotel nič več hoditi v hribe na sprehod, ker skoraj celo noč nisem spal. Usoda obeh ljubih ljudi me je zelo pretresla. Bilo je tudi tako mirno v hiši.

Furchtegott je poslal Berbel z nekim naročilom v dolino. Bil sem vesel, da je nisem več videl. Po nekem določenem času pride on k meni in mi pokaže pisma, ki so bila skrita v kovčku Berbel. Jaz naj bi o tem vedel.

Jaz pa sem odklonil z besedami: »Brat, da, to je tvoja priložnost. Naredi si kopije, prepise in jih položi zopet nazaj tja, kjer so bila prej. Če bo potrebno, ti lahko pričam,

da so bila pisma tu. Toda jaz mislim, da ti bo zadostovalo samo to, da veš, da si ti v tvoji hiši hranil gožа - kačo. Moj naslov imaš, če me boš potreboval. Toda jaz mislim, da to ne bo potrebno.

Moj Furchtegott, mi se sedaj ne vidimo zadnjikrat, pa če bi bila potrebna cela večnost, da bi se ponovno snideli. Tako, kot je lahko tvoja Lisbeth včeraj skozi mene lahko veliko povedala, tako se boš tudi ti smel meni približati, ko se boš enkrat po Božji volji odrešil s te zemlje. Tega se veselim že danes.«

»Ja, srčni brat, to bom naredil. Toda ali bo tudi Lisai izvedela kaj od tega.«

»To prepustimo Gospodu.« Stari zvesti brat me je spremljal še daleč in dolgo sva ostala objeta, preden sva se ločila.

V kapeli duhov

Prišla so grenka leta. Končno je bila grenka vojna z njenimi obsežnimi posledicami končana. Prepoved našega sestajanja je bila končana. In jaz sem lahko svojo duhovno delovanje z drugimi brati in sestrami ponovno pričel. Nekega uspešnega, bogatega, blagoslovljenega delovnega dne smo bili od nekega duhovnega bitja, kateremu smo lahko podarili nekoliko luči naprošeni, da bi mu bili še nadalje kot pomočniki. Tako smo izvedeli za njegovo usodo. Na moje presenečenje smo spoznali, da je bil to Josef, nečak mojega prijatelja Furchtegotta. Od tega Josefa - prijatelja smo spoznali ne le njegovo življenjsko zgodbo, temveč predvsem, da je bolan (ima bolečino) zaradi (svoje) ljubezni. To je bila ljubezen do njegove Lisai: on se tega ne more več rešiti, da se je njegova Lisai, ki naj bi vendar postala njegova žena, zopet poročila. Takoj sem se spomnil na Fuerchtegotta, kateri je tudi že pred dolgim časom odšel (vstopil) v večno domovino. Zdaj sem prikazal celo verigo doživljajev čisto posebne vrste, katere so mi naredile predstavo o nadaljni usodi o Furchtegottu in Josefu. Nekoč sem obiskal neko katoliško kapelo, v katero je prišlo zelo veliko pobožnih vernikov k božji službi. Poleg te kapele sem videl še eno manjšo, ona pa je bila duhovne vrste. Od zunaj sicer majhna, znotraj pa tako velika, da je imelo več sto ljudi prostor. Bili so sami umrli zbrani v njej. Na oltarju je stal duhovnik, ki moli naprej (vorbetrer), ki je bil predmolilec in prisotni so mu vedno odgovorili: »Marija pomagaj!«

Ta služba božja je morala trajati že dolgo, kajti nekdo je stopil naprej in rekel: »Prijatelji, kako dolgo pa še hočete ostati tukaj, ali ne veste, da ste vi že umrli?« To je bil Furchtegott, ki je to govoril.

Duhovnik se je vznemiril in odšel proti njemu: »Ti si prekleti. Kako si prišel tukaj sem? In tudi še kot umrli, ti nimač pravice, da si tukaj.« Tedaj je bila vsa pobožnost

končana. Glasno so klicali: »Izženite ven tega krivoverca!« Furchtegott pa je stal kot hrast, brez strahu. »Prijatelji, končno imam priložnost govoriti z vami. Tako kot sem jaz umrli, pokojni in rajni, tako ste tudi vi umrli in lahko postanete prav tako srečni kot jaz, kajti če mi verjamete in se končno ločite od tega mesta.« Duhovnik je bil popolnoma vznemirjen. »Ne verjemite temu krivovercu«, je kričal, »on je odposlanec pekla in nas hoče vse pogubiti.«

Furchtegott stopi pred duhovnika: »Molči, kajti tvoja duhovniška odkritosrčnost gre sedaj h koncu. Jaz bom ta tempelj razrušil, če mi bo samo eden edini verjel. Poslušajte me, vašega Furchtegotta, kateri se je že kot človek moral ločiti od vas. Kako dolgo že niste več jedli kruha? Za to se morate zahvaliti temu duhovniku. Vi ste živeli samo od hostij, in te so vam pošle. Sedaj pa trpite veliko lakoto, jaz imam naročilo in pooblastilo našega Boga naj vas poizkušam vzeti s seboj, kjer je dovolj kruha in sadežev. Poglejte me vendar, ali izgledam kot nek prekletnik. Jaz sem se moral do sedaj prikriti, drugače bi se me še bali. Ali izgleda nek prekletnik resnično tako?«

Vrgel je svoj plašč na stran in zažarel v nekem žareči, svetleči in sijoči obleki. Vsi so to lahko videli. Oni so zakričali. Nekdo, ki se je imenoval Zagmueller, gre do njega (Fuechtengotta) proti oltarju. »Fuechtegott, ali si to res ti? Po obrazu in tvoji postavi bi to res lahko bil, toda kako izgledaš? Kot angel, ali kot ljubi Bog. Ti si vendar umrl? Kar pa je bilo najhuje, ti nisi imel niti krščanskega pogreba.«

»Zagmueler, to sem jaz. Res sem bil izobčenec in temu gospodu župniku se morem za to zavaliti. Pred njim ste se skrili in splazili v mišjo luknjo (ker ste se ga tako zelo bali), kako pa je sedaj tukaj z vami? Vi pa bi lahko tudi tako izgledali kot sedaj jaz, zato vas prosim, pridite sedaj z menoj v mojo hišo, katero mi je podaril Gospod, jaz vabim sedaj vas vse. Tam se boste lahko enkrat končno do sitega najedli. Moja Lisbeth vas bo prisrčno sprejela, kot da ste njeni najboljši prijatelji.«

Duhovnik je bil čisto iz sebe. »Ne verjemite mu, on hoče samo naše pogubljenje. Tukaj je zveličanje. Samo v njem, tem, križanem smemo mi videti naše zveličanje.« Fuechtegott je stopil zopet do njega. »Tudi ti se lahko prepričaš o tem, kar govorim. Kot prvo morate končno spregledati, da ste umrli. Verjemite mi, da vam govorim resnico in da mislim najbolje z vami, da vam želim vse najboljše, kajti tudi v duhovnem svetu, ki je pravzaprav večnost, velja beseda: tebi naj se zgodi po tvoji veri. To leži torej na vašem verovanju, na vaši odločitvi, kako se bo z vami nadaljevalo.

In ti, duhovnik cerkve, kaj lahko ti ponudiš tvojemu občestvu (cerkvena občina), vernikom, ti duhovnik cerkve, katero imenujete edino zveličavno? Ničesar, kot samo

to navidezno kapelo. Samo ena moja beseda in ona bo razdejana, kajti jaz imam polnomočje (pooblastilo) od Gospoda za to. Toda nobena sila sveta mi ne more moj svet, mojo hišo, moj dom uničiti, kjer živi sedaj več sto zveličanih, na stotine srečnih blaženih, rajnih.

Z to prošnjo poskušajte priti od tukaj vstran. Saj se lahko vendar vsak čas vrnete nazaj v vašo siromašno cerkvico.«

»Fuerchtegott, ali smem iti zraven«, se je javil neki drugi. »Ti veš, da sem te jaz najbolj prizadel, razžalil in moje norčevanje je veljalo vedno samo tebi. Toda, če imaš prav, potem bom zopet vse poravil. Če pa nimaš prav, potem se lahko veseliš, ker bom jaz tisočkrat huje ravnal s teboj.«

»Tako naj velja, Huber. Toda meni je nerodno zaradi tebe. Če boš sedaj našel vse tako, kot sem vam povedal, kaj boš naredil potem s tvojim prečastitim, za katerega si tajil, lagal, kradel, in drugim jemal čast?«

»Potem ga bom raztrgal, če imaš prav.«

»Potem te ne smem vzeti s seboj, kajti v mojem domu mora biti vsa krivica poplačana z ljubeznijo.«

»Je to tvoja resnost, ali resno misliš in je to popolna resnica? Potem bom ostal rajši tukaj, tako dolgo, dokler ne bo nekdo prišel po mene in me odvedel.«

»Huber, se bo že našla kakšna pot, predvsem preizkusite najprej vse, potem pa vas bom vprašal, kaj boste sedaj storili.«

Tedaj pa pride spet naslednji iz skupine.

»Jaz moram Fuechtegottu pritrditi, zakaj smo se morali tadaj od njega ločiti? Samo zato, ker je poročil eno luteranko, katero smo pravzaprav morali vsi imeli za najboljšega človeka. In ker je potem poročil hčerko. Toda on je to storil vendar samo zato, da ji je obdržal dom. Pomislite na moj govor, ko smo sodili Fuechtegotta. Jaz sem vas takrat prosil, da se obnašate kot kristjani, in kaj ste vi storili? Natančno to, kar smo tudi storili Zveličarju: »Križali smo ga!« Tako se je potem reklo samo še to: O, moj Bog, nam vsem naše velike in grobe grehe odpusti, kako srečnega bi se potem počutil. In moj ljubi duhovnik, od božje milosti, kaj boš naredil ti, če bo Fuechtegott vendar imel prav in boš ti tisti izgubljenec.«

»Molčite, vi ste vsi hudičevi. Jaz ostajam tukaj in bom čakal, dokler ne pridete nazaj. Na kolenih boste morali potem prositi.«

»Molči sedaj.« Zakliče sedaj Dorfschultze. »Mi bomo počakali, kako se bo Fuechtegott izvil iz te zanke, katero si je sam položil okrog vratu. Ali še veste, ko smo ga pokopali? Samo jaz sem takrat spregovoril nekaj blagoslovljenih besed na njegovem grobu, ker sem bil zato zadolžen, on je bil vendar v temelju častitljivi mož. In tudi, ker me je njegova mlada žena za to prosila. - Zavoljo njenega sina, kateri se je

lahko šele komaj zahvalil.

Toda sedaj, en stavek imam še prav posebno v spominu, katerega mi je nekoč izrekel. Tebi, duhovnik, sem ga takrat dobesedno prenesel. In sedaj te prosim, Fuechtegott, ponovi mi tiste besede, to naj bo potrdilo za nas, in predvsem za duhovnika.« Fuechtegott je glasno spregovoril, da so lahko vsi slišali: »To so bile ta besede: Mržnja, sovraštvo gre po dolgi poti in nima konca, ljubezen pa je večna, in vodi k cilju. Mi ne moremo uničiti niti sovraštva niti ljubezni, toda smemo se odločiti, da sledimo ali sovraštvu ali ljubezni.

Ja, res je, to so bile besede, moj Fuechtegott. Sedaj sem tudi jaz prepričan. Gospod duhovnik, zdaj pa povejte vi: So to iste besede ali ne?«

»Ja, to so iste besede, Toda hudič zna to tudi tako povedati. To zame še dolgo ni potrdilo. Poslušajte, poslušajte, moji prijatelji, tu pa jaz ne sodelujem več. Hočete iti s Fuechtegottom ali ne? Kdor hoče ostati pri duhovniku – kateri pozna kot vidite samo sovraštvo, lahko pri njem ostane, jaz pa grem z njim. Pa če bi bilo to moje pogubljenje. Tukaj, Fuechtegott imaš mojo roko, oprosti mi, če te nisem vedno razumel.«

Fuerchtegott mu ponudi svojo roko. »Bodi mi dobrodošel. In vsak, kogar boš vzel s seboj, bo sprejet. Nikoli ne boš obžaloval, da si se obrnil k meni, kajti jaz stojim na strani Boga. Zato dovolite, da zdaj odidemo! Lisbeth se bo najbolj veselila.«

»Fuerchtegott, vpraša nekdo, »ali boš imel tudi tako veliko, da boš lahko nas vse nasitil? Jaz se bom smejal, če boš prišel v zadrego, če bomo hoteli imeti še več.«

»Pridite in me osmešite, kolikor me lahko. Kdor se zadnji smeje, se najslajše smeje.«

Pri Fuerchtegotu v duhovnem kraljestvu

Zdaj smo prispeli vsi pred majhno hišico, duhovnega doma Furchtegotta. Duhovnik in njegov cerkovnik-mežnar sta zaostala daleč zadaj, kot bi hotela najprej videti, kako se bo vse razvijalo. Lisbeth je stala pred vrati in jih prosila, naj vstopijo: Čudili se boste, kaj vse boste doživeli!

»Kaj, tu naj gremo vsi notri?« se začudi Schultze, »jaz bi samo rad vedel, od kje bo prišel prostor.«

»Kar pridite notri, kaj je v kraljestvu ljubezni vse mogoče.« Radovedno so vstopili. Kakšne oči so vsi naredili! »To je vendar palača! Kako je vendar to mogoče? V tej majhni hiši!«

»Le pridite vsi in zavzemite svoj prostor. Lahko bi jih prišlo še enkrat toliko, in bi bilo dovolj prostora.«

Končno so vsi vstopili, razen duhovnika in njegovega cerkovnika. »Zavzemite

prostor, zavzamite prostor! Za ogled bo pozneje še dovolj časa. Mi živimo vendar v večnosti.«

Končno so se vsi posedli. Zdaj pa je prišlo veliko mladih deklet v belih oblačilih in so prinesle kruh, sadeže in mleko. Vsi so debelo pogledali.

»To so sedaj moji otroci«, reče Lisbeth. »Na zemlji s Furchtengottom nisem mogla imeti otrok, toda on je mojemu otroku dal dom in mu je postal oče. Zato pa smo sedaj tukaj blagoslovljeni s stotinami otrok. - Sedaj pa ne pozabite na vašo lakoto, saj tako in tako ne boste mogli vsega pojesti. Pred tem pa se bomo še zahvalili. Ljubi Gospod Jezus, Ti Oče ljubezni, ti Sin luči in ti duh resnice, bodi tudi to uro prisoten. Blagoslovi kot vedno tvoje darove. In nasiti vsakega po njegovem hrepenenju, da te bodo spoznali, kot tistega, v katerega verujejo. Amen.«

Vsi so pričeli jesti, kot bi gladovali že celo večnost.

Sedaj bomo prekinili tukajšnjo poročilo, nadaljnja doživetja v povezavi s Fuerchtengottom, Lisbeth, Josefom in mlade Lisei lahko preberete v omenjenem romanu »ARNO«

NADALJNJA SREČANJA TUKAJ IN TAM (V ONOSTRANSTVU IN TOSTRANSTVU)

Srečanje z modreci Zdaj pa neko drugo doživetje.

Leta 1935 sem potoval v St. Anton v Avstrijo. Ulmer koča mi je to storila. Na žalost, bilo je junija – sem našel kočo še zaklenjeno. Na vrh sem prispel sam. Skoraj 2000 metrov sem se peljal z žičnico, potem pa sem naredil čudoviti turo. Luknje, ki so nastale od smučarskih palic, so mi kazale pot. Toda, ker nisem imel skoraj ničesar vzel s seboj za jesti – hotel sem vendar ostati v Ulmer koči, je prišla lakota. Ničesar v torbi. Krog mene svet poln snega in samote, in jasno nebo, kot redkokdaj. Ko sem se tega do sitega nagledal, sem legel na neko skalnato ploščad na sonce. Dobrodejna toplota me je obdala, in niti najmanjši veter me ni obremenjeval. Jaz sem nato res dobro zaspal. Nenadoma pa sem se prebudil. Neki mož v lepi tuji obleki je stal pred menoj. »Kaj pa iščeš ti tukaj v našem kraljestvu? Mi vas ljudi tukaj pravzaprav nočemo srečevati, kajti vaš način služenja Bogu je za nas gnusoba.«

Videl sem, da je ta mož duhovno bitje in sem rekel: »Ljubi prijatelj, to je resnica, da obstajajo ljudje, ki vas pogosto preženejo k tistim pa jaz ne spadam. Jaz sem človek, ki takšna bitja kot si ti išče, da bi se od njih kaj novega naučil. «
Duh: »Kaj se hočeš naučiti od mene? Ali ne nosiš že vsega v sebi? «
Max: »Seveda, ljubi prijatelj, to je vendar nekaj zelo lepega, če lahko dobim nekaj

potrjeno, kar sem do sedaj samo slutil. Ali če se lahko ukvarjam s stvarmi, ki mi še niso popolnoma jasne. Na primer, rad bi vedel, kaj vi delate tukaj ves čas, v tej samoti, brez nasprotja (ovir, slabih stvari, hudega), kjer vas nič ne omejuje in nič ne utesnjuje.«
Duh: »Prijatelj, ti veliko sprašuješ, ti imaš napačno predstavo o nas, ti vidiš samo mene, toda krog mene je na stotine sijočih bitij, njihova lepota bi te oslepila. Ti se z njimi tudi ne bi mogel nič pogovarjati, ker so oni takoimenovani modri duhovi Modrosti. Jaz sem njihov služabnik. Jaz sem se oblekel, ogrnil, prikril, da sem se prikril, ker z mojo lučjo od tega priveska (živih ljudi, ki pridejo zraven) tisith duhov, ki jih ljudje pripeljejo s seboj, nočem biti viden. Tvoj privesek me tudi ne vidi drugače kot ti (s priveskom so mišljeni duhovni spremljevalci).«
Max: »Seveda, potem ne bi doživel nobenega velikega veselja«, sem odvrnil, kajti z modrostnimi duhovi jaz že od nekdaj nimam kaj početi.«
»Kako«, vpraša on, »nič početi? Modrost je vendar luč in jasnost.«
Max: »Ja, moj ljubi prijatelj, toda preveč luči zaslepljuje, in kot slepec bi bil jaz več kot beden. Povej mi vendar eno. Prihaja modrost iz ljubezni ali ljubezen iz modrosti?«
Duh: »Neko neumno vprašanje. Ali ne veš, da sta modrost in ljubezen eno?«
Max: »Ne, ljubi prijatelj, tega pa nisem vedel. Toda vem pa to, da je ljubezen pričetek vsega življenja in bo tako večno ostalo. Modrost pa je samo luč ljubezni in ne nosi nobene ustvarjalne moči v sebi. Samo v ljubezni je mogoče nove moči razvijati iz sebe, modrosti pa je to nemogoče. Vse, kar obdaja ljubezen, in vse, kar ljubezen neguje, ja rojeno v večnosti. Tega pa o modrosti ne morem reči.
Glej, ljubi prijatelj, jaz sem še človek z napakami, vi se izogibate vseh teh ljudi, kakršen sem jaz, toda zanimivo: ljubezen, katera nam je bila razodeta po Jezusu Kristusu ne išče samo modre in dobre, temveč vse ljudi, in ravno tudi zablodele. To ni moja vera, temveč moje vedenje, moja izkušnja. Jaz sem doživel takšno ljubezen, katere si nisem nikoli zaslužil, in na katero nimam nobene pravice.
Ti praviš: modrost je luč in jasnost. Še nikoli nisem iz nekega še tako modrega nasveta dobil jasnosti, katero sem dobil, sprejel iz ljubezni Boga, Božje ljubezni. Kaj pravi sedaj tvoja modrost k mojim besedam?«
Duh: »K temu ti ne morem ničesar reči, ker je to tvoj dojemljivi svet. Jaz te moram imenovati za dobrosrčnega sanjača, o takšnem sanjaču mi rečemo: roke proč od tistega, ki luč modrosti pomanjša ali zatemni.«
Max: »Tako, potem je po tvojih besedah tudi Jezus Kristus sanjač. Potem je bila Njegova smrt na križu največje sanjarjneje. Potem je bil duh v Njem, ki mu je dal moč, da je umrl na križu, tudi samo sanjarjenje. In Njegova beseda: Meni je dana vsa oblast, in sila - imenuješ tudi to sanjarjenje? Vidiš, jaz te ne izpustim, (na svobodo),

ker gre za čast mojega Zveličarja.«
Duh: »Veš, ali veš, kako te jaz opazujem, gledam, Kot farizeja v templju, on pa pravi. Zahvalim se ti Bog (Gospod), da nisem takšen kot drugi ljudje, ali celo kot tale sanjač tukaj, ki trdi, da je modrost rojena iz ljubezni.«
Max: »Toda kaj pravijo otroci ljubezni, h katerim se jaz prištevam, ker sem jaz izkusil (spretnost, poučil...)?, Ljubezen, kakršno je Jezus živel pred nami, je vedno pazila na to, da prav izgubljene reši in jih pripelje na pravo pot k Očetu. Te besede ne morem pozabiti: On bi zapustil 99 pravičnih in odšel za enim, kateri se je izgubil, dokler tudi ta ne bi bil rešen. Če jaz tebe in vse tiste, ki so svoja nebesa našli v modrosti, primerjam s pravičneži: Je potem izgubljeni, ki je skozi Zveličarja bil pripeljan domov na boljšem, kot ste vi? Vi veste, da vas je Zveličar moral zapustiti, ko je iz svojega kraljestva odšel, da je rešil izgubljenega. Torej ste zdaj vi brez Gospoda. Zakaj vas je On zapustil? Ker ni nikomur od vas prišlo na misel: Jaz se hočem odpreti in Bogu službo in hvalo dokazati, katero sem mu dolžan. Njegovi ljubezni in milosti se moram zahvaliti, da sem tukaj, da lahko živim tukaj v teh nebesih.«
Naenkrat sem čutil prisotnost velike skupine duhovnih bitij, in sem nadaljeval.
»Glej, vendar ljubi prijatelj, veliko poslušalcev imam okrog sebe, ti jih lahko še bolje vidiš kot jaz, vsi so na poti, do večnega cilja. Vprašaj jih, za koga se bodo odločili: če bodo šli s teboj (ali gredo s teboj), ali s tistimi, ki so meni dodani za zaščito in pomoč.«
Obrnil sem se na novo prispele: »Prosim te, ki si vodja te velike skupine, s kom boš ti prostovoljno odšel?«
Nagovorjeni voditelj stopi naprej in reče temu duhu modrosti: »On je človek. Ti pa si bitje v sijoči, žareči obleki. Iz tebe sveti vzvišenost, ki pa ni privlačna. Toda iz tebe, ti človek, s tem se je obrnil k meni, žari neka toplota, ki ne osrečuje samo mene, temveč nas vse.« In zopet k duhu modrosti: »Če bi te jaz s tvojo sijočo obleko prosil, bi me s hladnimi besedami zavrnil, jaz naj se najprej pokažem tebe vrednega, kajti vi vsi se bojite, da bi postali nečisti zaradi bitij, katere hočem pripeljati s seboj.«
»Prav imaš. Moram si najprej nabaviti dovoljenje (naročilnico), če vaši prošnji ustrezam, zakaj naj bi si to breme naložil, če ni nujno potrebno.«
Naenkrat prične na novo prispeli govorec žareti v neki nadzemeljski luči: »Glejte, moji prijatelji: hočem vam enkrat dopustiti, da doživite enkrat sceno, od nekega človeka, ki je prežet z mojim duhom, in od enega prebivalca nebes, ki hoče poznati samo večnega in modrega Boga, jaz vam pustim, da se sami odločite, kako se boste odločili, lahko greste z menoj, vodil vas bom v dom, kjer je edino ljubezen temelj vsega delovanja. Če nočete iti, potem ostanite v sferi (območju), ki ste jo tukaj našli in se vam zdi tako privlačna. Ti pa, prijatelj ljudi, spregovori vsem, ki so okrog tebe nekaj besed, kajti sedaj boš tudi ti vse te lahko videl.« Pred menoj sem sedaj zagledal

jasno in razločno mnoge, mnoga bitja v sivih oblekah, in pred njimi Jezusa v sijoči beli obleki, poleg pa mož z velikim sijočim klobukom in svetlo obleko. Gospodov pogled mi je povedal več, kot njegova usta. Dvignil sem svojo roko in rekel: »Ljubi duhovni prijatelji, pozdravljam vas z besedami mojega Gospoda; mir z vami. Po Njegovi milosti vas smem videti, in govoriti z vami, tako kot želi moje srce.

Jaz sem še človek; človek, kakršni ste bili tudi vi, tudi jaz bom enkrat to, kar ste vi bili: prebivalec neskončnega Boga in duhovnega sveta. Na vaših oblekah berem vaše (odčitavam) stanje. Vi še niste na cilju, kot vam je bilo prej kot ljudem v vaši veri tako lepo prikazano. Zakaj jaz še ne morem doseči cilja? Vpraša prenekateri od vas. Zakaj se Bog izmika (gre vstran od nas, se oddaljuje?) v katerega smo mi vendar verovali? Kje ostaja On s svojo milostjo, katerega mi vendar vedno prosimo, da pride k nam? Nihče vam ne da odgovora, in zato iščete vedno nove poti, ki naj bi vodile k Bogu.

Vam smem pokazati pot, ki nezmotno vodi na cilj? Potem pa poslušajte brez pripomb moje odkritosrčne in dobronamerne besede:

»Kje stojiš ti, človek in kam spadaš?« je nekoč vprašal Jezus, če bom jaz brez zaslužka v mojem času zapustil to zemljo in ne bom naredil, kot mi Njegova beseda svetuje. Zato dopusti, o dobri Oče, da te zgrabim in postani za mene tu moja edina izbira.

Zdaj ste vsi tukaj v večnem božjem in duhovnem svetu: kako daleč ste prišli, ste gotovi, da vas Jezus ljubi, toda z neko ljubeznijo, ki je samo čisto Božja. Kaj je Božja ljubezen? Ljubezen, ki hoče samo pomagati! Vi hočete, da bi vam bilo pomagano, ne veste pa, da je Jezus v Njegovem duhu vedno med vami. Vi ste molili: Gospod pomagaj! Ali Gospod pridi k nam, mi te potrebujemo! On pa je bil že vedno pri vas, namreč kot ljubezen v vaših prsih, ona vas hoče sama priganjati, da si pomagate. Tako se godi tudi meni sedaj: ne govorim jaz z vami, temveč Jezus, Zveličar govori kot ljubezen iz mojega srca. Obstaja samo ena pot k njemu: bodite sami za pomočnike in Zveličarje.

Vi me samo debelo gledate. Enkrat vam je vendar treba to povedati. To je mogoče nekaj novega za vas, toda jaz govorim v Njegovem imenu: »Jaz sem bil vedno med vami, toda vi me niste spoznali. Tako je On tudi sedaj med vami, v vas.«

In še nekaj vam moram povedati, kako On trpi, se žalosti med vami, če bi lahko samo enkrat doživeli njegovo hrepenenje, bi bili že davno na poti v njegovo domovino, ki vam lahko pripravi največjo blaženost.

Kaj je blaženost? Vendar samo to, kar lahko drugim v dobrem, veselju in sreči doprinesemo. Že zdavnaj sem spoznal, da jaz za mojo večno blaženost ne potrebujem nobenega prsta premaknit za mojo večno zveličanje in blaženost, ker je Jezus za vse to porok. Toda samo v tej meri, kako jaz kot človek delujem za moje

soljudi in za vsa ustvarjena bitja.

Če vas pogledam, si moram reči; koliko ljubezni, O, Bog je bilo izgubljene zaradi teh ubogih bratov. Oni so te vedno iskali samo na zunaj in niso slutili, kako blizu si jim v njihovih srcih.

Nočem biti noben pridigar in govorec, temveč samo brat, ki na vaše prošnje lahko pride k vam. Toda iščite pomočnika v vas. Spoznali boste, da je On samo ljubezen. Potem boste tudi vi našli luč, ki vam bo svetilnik v vašem še temnem, meglenem bivanju. Postanite ljubezen, ki zna pomagati! Če to zmorete, ste že zgrabili Jezusovo roko, ki vam bo pomagala, ki vam ne bo nikoli več odtegnjena. Moral sem to povedati, ker sem vam to dolžan. Moral bi si delati očitke, če bi to zamolčal. Sprejmite moje bede tako, kot če bi jih govoril Gospod. Bodite blagoslovljeni v Njegovem duhu ljubezni, da boste lahko postali v Njegovi luči prosta in vesela bitja. Pojdite v miru!«

In minilo je videnje in doživetje, - minila pa je tudi lahkota. Ta je nastala pozneje kot sem mislil. Zdaj se je pričel sestop. Več ur sem porabil, preden sem prispel v St. Christof. Tam sem se okrepčal, in bil vesel, da sem prišel v moje stanovanje.

Na vprašanje, kje sem jaz preživel svoj dan, sem rekel mojemu gostilničarju: v Ulmer koči, bila pa je zaprta.

»Kaj, v Ulmer koči in sam!«

Gostilničar je zakrilil z rokami nad glavo: Potem pa lahko govorite o veliki sreči, kajti vsak dan je bilo vse na tem hribu in kdo ve, kdaj bi spet prispeli nazaj, dol s hriba. Takšne ture ne delamo sami.

»Sploh nisem bil sam«, sem ga pomiril, »kajti brez mojega voditelja ne grem na te višine.« Dolgo sem še razmišlljal o tem doživljaju in se še danes veselim tega velikega darila.

Videnja v bolnišnici

Na Janezov dan, leta 1946 sem doživel in utrpel težko nesrečo. Peljal sem se s kolesom k našemu mesečnemu zbiranju oziroma sestanku. Neki drugi kolesar me je prehitel in je ob prehitevanju zadel ob moje kolo. Padel sem tako nesrečno, da sem si zlomil eno rebro – in ključnico. Posledice, skoraj tri ure sem bil brez zavesti in izgubil sem veliko krvi. Pozno popoldne sem bil pripeljan v bolnišnico v Cvikau, kjer sem prišel zopet do zavesti. Ker sem po prvem zdravniškem pregledu dobil visoko vročino, so se bali za moje življenje. Prišel sem v poseben prostor, injekcija naj bi mi olajšala moje stanje. In neka mlada sestra je neprestano skrbela za mene. Postopoma mi je postalo čisto jasno, kaj se je takrat z menoj zgodilo. Bolečin nisem imel nobenih, le moj položaj je bil neudoben. Moral sem ležati popolnoma ravno. Okrog glave sem

imel nekakšen mavčni ovoj. Moje misli so potovale k moji družini, domačim in k bratom in sestram, ki so me danes prazaprav pričakovali.

Naenkrat sta vstala Hindenburg in Lenin pred mojimi očmi in za njima veliko število duhovnih bitij, ki so vsi gledali mene. Moral sem se malo vznemiriti, kajti takoj je prišla sestra k moji postelji. »Zakaj ne spite? Vi morate vendar spati.«

»Sestra, ali se lahko tukaj spi, če me gleda tako veliko ljudi. Hindengurg in Lenin sta čisto blizu mene.«

Sestra mi je tipala pulz. Pomiril sem jo. »Sem popolnoma normalen in popolnoma čist.« Sestra pa mi seveda ni verjela. Sam pa sem bil miren in sem čakal. Velika žalost me je prevzela. Pri tem pa sploh nisem mislil na moj lastni konec. Toda meni je bilo pri duši tako, da sem moral jokati (v skladu s pravili), kajti okrog mene je bilo sicer vse nemo in tiho, in vendar se mi je zdelo, kot da bi vsi čakali name. Do kakšne prave molitve tudi nisem prišel, kajti bilo je toliko premikanja cele skupine so hodile mimo mojih nog (ob mojem vznožju).

Tako je šlo celo noč. Žalost me ni zapustila, toda moje videnje tudi ne. Dokler ni prišla sestra in vse bolnike umila. Bila je peta ura zjutraj, in vsa žalost je minila. Nato sem z muko vzel papir in svinčnik iz omarice in napisal:

Zakaj jokati, če gremo v večno domovino
Kjer se vsi veselijo, kjer se vsak razume?
Zakaj jokati, če se pot zapre (zemeljska)
Veseli se, kmalu bo ves jasno (osvetljeno).

Čisto pod vplivom teh besed, katere sem z velikim trudom napisal, sem bil napolnjen z gotovostjo in sem tudi tak ostal tako dolgo, dokler sem v bolničnici ostal. Rendgen je pokazal, kar sem že zgoraj opisal. Morali so me enajstkrat punktirati, toda jaz nisem čutil nobenih bolečin. Moj čas je bil izpolnjen z razgovori, katere sem vodil z duhovnimi prijatelji. Vsak večer sem imel z njimi obred in izvedel sem tudi vse, kar se je med tem tudi dogajalo pri meni doma in pri moji sestri. Prišel je moj rojstni dan. Za ta večer ob osmi uri sem z mojimi prijatelji načrtoval duhovno praznovanje. Notranje sem se povezal z Jezusom iz najglobljega srčnega temelja srca, da bi vsi prijatelji oblečani v bela oblačila, doživeli praznovanje mojega rojstnega dne. To je bil moj namen in moja prošnja, vendar se je obrnilo čisto drugače.

Pravzaprav ni bil to dan obiskov. Zato sem prosil že zgodaj zjutraj dnevno sestro, če slučajno danes pride obisk, bi hoteli narediti izjemo, ker je danes moj rojstni dan. Ona je to obljubila. V kakšni pol ure je bila moja miza polna rož. Do opoldne sem imel mir, potem pa so prišli obiskovalci do tretje ure. Ko je bila napovedana vizita, so morali

oditi.

Po viziti je bil mir. Tedaj sem opazil, kako so stene sobe izginile iz mojega pogleda. Vsi bolniki so se znašli z menoj v veliki jedilni dvorani. Zaradi ogledal sem videl vse dvojno. V ozadju je bil podij, oder s stopnicami, na njem velika miza, na katerem je stal svečnik s sedmimi gorečimi svečami. Na stopnicah je stal za moža visok kelih, ki je ustrezal odprtini na stopnicah. Bila je lepa podoba. In kako velik je bil oder!

Potem so bili desno in levo odprta dvojna (velika) vrata in obiskovalci so prišli noter. Bili so razporejeni na svoje prostore, katere pred tem še nisem videl. - Bil sem razočaran, kajti vsi so bili oblečeni v temne obleke. Jaz pa sem vendar prosil za bele. Neki angelski prijatelj je stal na odru. Voščilci - gratulanti pa so prišli s svojimi darovi. Angelski prijatelj je sprejemal pakete, se zahvalil in položil male v kelih in večje na belo pogrnjeno mizo, potem pa je pokril darove z belim prtom.

Koliko jih je prišlo skupaj, ne morem reči. En del voščilcev se je razdelil ob steni, kjer je bilo dovolj prostora. Zopet sem videl vse dvojno zaradi ogledala. Paznovanje se je pričelo. Moja umrla hčerka je prišla z velikim številom mladih sester v čisto belih oblačilih. One so ubrano zapele hvalno in zahvalno pesem, katero sem pogosto slišal v duhu (intermezzo iz Cavallerija Rusticana). To me je globoko pretreslo in mi izzvalo solze veselja. Tedaj pa je stopil Zveličar na oder. Držal je govor, kateri pa ni veljal meni, temveč tistim bitjem v temnih oblačilih. Ponoviti njegovih besed ne morem, ker so bila moja občutja pri tem tako močna, da nisem mogel več misliti. Po končanem govoru je dal Kristus angelu znamenje. Voščilci so stopili k angelu, kateri je odgrnil prt, segel v kelih in dal vsakemu belo obleko. Voščilci pa so jih potem dali tistim, ki so na svojih prostorih še sedeli v temnih oblačilih.

Potem pa so prišli na vrsto darovi na mizi. Tudi iz teh paketov so bile spet razdeljene bele obleke. Ko je bila miza prazna, so bili vsi prisotni oblečeni v bela oblačila. Mene pa je prešinilo veliko vesele, katerega ne morem opisati. Še enkrat so nastopili pevci z neko pesmijo, katere še nisem slišal. Tudi Zveličar je stal v sredi med njimi. Na zaključku pa je stopil naprej in blagoslovil vse s prisrčnimi in ljubimi besedami. S tem se je končalo praznovanje.

Bil sem tako utrujen od veselja, da sem zaspal in nisem opazil, da je bila večerja postavljena na mojo mizico. Ko sem se zbudil, sem bil presenečen, da sem tako dolgo spal. Bila je skoraj ponoč. Pred tem pa sem obljubil svojim duhovnim prijateljem, da bom z njimi obhajal pobožni obred.

Tedaj pa sem opazil, da sem še vedno v svojem sanjskem stanju. Sedaj sem sedel sredi med svojimi prijatleji in sem poslušal pobožnosti, katere nam je Gospod, ki je bil tudi prisoten, razodel. Vsebine se na žalost ne spominjam več.

Sanjski doživljaji

Imel sem še druga doživetja, pri katerih sem bil kot v sanjah. V nekaterih slučajih, so sanjani doživljaji bili zaznani tudi s strani drugih ljudi, torej niso mogle biti samo sanje. O enem takšnem primeru bom zdaj poročal. Znašel sem se na nekem oddaljenem kraju, čeprav je moje telo ležalo doma v postelji. Zavzel sem se, da bom zopet enkrat obiskal prijatelje iz Bielefelda. Čas prihoda še ni bil določen. Nato pa pride predpostavljeni v službi in pravi: »Gospod Seltmann, vi morate vaš dopust nastopiti že sedaj. Drugače bom imel enega moža odveč. Upam, da me boste znali razumeti.«

»Gospod Sickert, to pa mi ne ustreza preveč.« Sem odvrnil. »Obljubil sem, da se bom za moj dopust odpeljal v Bielefeld. Ne vem, če bodo jutri prijatelji doma.« Toda Sickert vztraja pri tem. »Gospod Seltmann, jaz sem vam vedno pomagal, če ste kaj nameravali. Ne pustite me sedaj na cedilu.«

Nekoliko sem premislil, nato sem pristal. »Torej naj vam bo. Izstavite mi prosim vozno karto za Bielefeld«. Doma rečem moji ženi: »Od jutri naprej imam dopust. Že zgodaj, ob pol štirih, moram na pot. Pripravi mi prosim moje stvari.« Seveda ni bila preveč vesela tega, toda sem ostal na tem in odšel zgodaj spat, da bi se odpočil, za deveturno vožnjo. Zaspal sem in sanjal, da sem v dnevni sobi pri družini Dependrock, v Bielefeldu.

Marija, žena, ki je bila tudi jasnovidka se je nečesa prestrašila.

»Heinrich, Max je umrl vidim, ga stati pri vratih.« - Nato pa jaz: »Ne, nisem umrl. Tukaj sem, da vam povem, da bom jutri popoldne pri vas.« Videl sem še kako je Heinrich Depenbrock hranil svojega kanarčka, kako mu je majhen ptič zletel na pleča in kako je z njim govoril. Potem pa je slika oziroma sanje minila.

Točno ob uri sem se naslednji dan pripeljal v Bielefeld. Else in Marie sta stali na postaji pri zapori. Presenečen sem ju pozdravil: Kam pa se hočeta odpeljati?

»Toda Max«, reče Marie, »Ti si bil ja sam včeraj zvečer pri nas in nas obvestil, da prideš s tem vlakom, nato pa sem se spomnil sam. Povej Marie, je Heinrich v tistem trenutku hranil kanarčka, ko sem bil pri vas v sobi?«

»Ja, natančno tako, pritrdi Marie. Za mene je bilo to zopet neko potrdilo, da gre pri mojih sanjah. (ni najti smisla, mikro)

Druge »sanje« so se dogajale na nekem meni nepoznanem kraju. Zvečer sem šel kot navadno spat. Sredi noči pa sem imel doživljaj čisto posebne vrste. Znašel sem se na nekem ogromnem prostoru, milijone ljudi je stalo v vrsti (in reich und gleid), za las natančno razvrščene v oddelke, kot naravnani z vrvico, vedno približno 50 ljudi drug za drugim. Vsi so bili oblečene v črne praznične obleke, žene niso bile poleg. V sredini je bila postavljena tribuna, z lestvijo na vsaki strani. Zgoraj so stali ljudje,

kateri so upravljali veliki kameri in mikrofon. Stal sem daleč proč, v službeni uniformi. Nekateri možje so govorili nekaj v mikrofon, česar pa nisem mogel razumeti. Naenkrat sem slišal zaklicati dvakrat moje ime. Prestrašil sem se.

Ali Max Seltmann ni tukaj? Je bilo glasno vprašano. »On je vendar povabljen.« Tedaj sem zaklical: »Tukaj sem!« Skozi mikrofon je bilo rečeno, potrudite se priti naprej. In kot se to dogaja v sanjah, v trenutku sem bil tam, in mož, ki je služil mikrofonu reče: »Govorite deset minut, vsi programi so nastavljeni za vaš govor. In ko boste gotovi, boste posneti. Potem pa govorite še enkrat sedem minut.«

Običajno nisem imel nobenega strahu, vendar sem ga tukaj imel. Mož reče: pričnite. Pričel sem govoriti, besed ne vem več, toda zvenele so glasno in razločno, da so me lahko vsi slišali. Nenadoma me je prebudila moja žena, in me okregala, ker pri tem »vpitju« ne more spati noben človek. Občutil sem močno bolečino v svojih prsih. »Kaj sem pa govoril«, sem vprašal vznemirjen. »Ja, kar si rekel, je bilo tako lepo, da se ne da ponoviti in si zapomniti. Toda pri tem vpitju ne more noben človek spati.«

Sedaj nisem mogel več zaspati. Bilo mi je, kot bi v mislih govoril dalje. Še vedno sem natančno videl številne ljudi, tribuno, mikrofon in kamero. Bilo mi je tudi jasno, da sem v tem poročilu prinesel sedem blagoslovov. Tedaj sem vstal, sedel k pisalnem stroju, in napisal teh sedem blagoslovov. Namenjeni so bili vsem ljudem. Vsak blagoslov za neko določeno vrsto ljudi. Na žalost pa so ta besedila, kot tudi veliko drugih razodetij, bila zaplenjena s strani policije. Ta globoko vtisnjen doživljaj sem še dolgo imel pred očmi. Tudi sedaj, ko to zapisujem, stoji zopet čisto živo pred menoj.

Zdaj pa še tretje sanjsko doživetje. Tudi zopet tako silno, da sem potreboval zopet veliko časa, da sem popolnoma dojel. Nahajal sem se v veliki, precej dolgi dolini. Vode ni bilo videti, samo široki travniki, polja in sadna drevesa. Po obeh straneh, so se postopama vzpenjala zemljišča. Posamezne so stale majhne kmečke koče, ljudje ki so tam bivali, so kazali nekako neprijazen vtis. Nihče ni delal. Samo malo žensk sem videl, nosile so vsakdanje obleke. Bližal sem se tem ljudem. Sovražno so me gledali. Vprašal sem može, zakaj me srečujejo tako odvračujoče, odganjajoče, odbijajoče, saj prihajam vendar z mirnim namenom. Tedaj je postal eden pri priči grob in zakričal name: On že ve, da hočem samo vohuniti, takoj da naj zapustim dolino, drugače mi bo šlo slabo. »Toda ravno zavoljo tebe sem prišel«, odvrnem. »Ti si vendar predstavnik te skupnosti. Ali se sploh zavedaš, kakšno odgovornost si prevzel kot voditelj neke skupnosti, ki živi samo od ropa in kraje? Kako hitro se lahko tukaj vse spremeni, če se bo enkrat izvedlo očiščenje!«

»Kakšno očiščenje. Mi nismo dolžni drugim odgovarjati za naša dejanja. Rad bi videl tistega, ki bi nas oviral pri naši obrti.« »Prijatelj«, rečem, »izgleda, da ti ne poznaš

nevarnosti, v katerih živite. Samo namig enega angela bi zadostoval, in vi bi bili izgubljeni. Ali ne veste, da vi niste nobeni ljudje več? Glej, tudi jaz sem sedaj tukaj samo v mojem astralnem telesu, zato sem za vas neotipljiv in neranljiv. Moje telo leži doma v postelji. To ni moja, temveč Božja volja. Okrog vas lahko vse vidim, in natančno spoznavam, da vi niste več nobeni živeči ljudje na zemlji. « Tisti grobijan postane sedaj še bolj besen. Stisnil je pest, in me boksnil v obraz. Toda udaril je skozi moje telo in je skoraj padel. Tako je spoznal, da sem bil resnično brez telesa.

Odstopil sem za korak nazaj. »Prijatelj«, rečem čisto mirno, »skoraj bi padel, če te ne bi zadržal. Ali sedaj vidiš, da bi bilo za tebe in vse vas bolje, da verjamete mojim besedam? Dopustite torej, da vam pokažem novo domovino.«

»Nikoli in nikdar, in če bi prišlo tisoč takšnih goljufov, kot si ti, bi mi ostali tukaj.«

Še enkrat sem poizkušal, da bi jih v mirnem tonu prepričal, da živijo v zmotnem, goljufivem, svetu prevare. Toda, zaman. Vso govorjenje je bilo brez koristi. Njihovo izražanje je postajalo vedno bolj grozeče.

Tedaj sem poklical pomoč. In v naslednjem trenutku je bilo na tisoče pomočnikov tu, in so obkrožili, obkolili prebivalce te doline.

»Kaj pa praviš zdaj k tem mnogim pomočnikom, vaše življenje je prispelo do razpotja. Ali boste spremenili vaše zavest, čute, mnenje ali pa bomo mi obsežno ukrepali na način, ki bo vašemu dosedanjemu delovanju in bivanju dalo neko drugo smer. To ne bo prijetno, to vam lahko zagotovim.«

»Lahko tudi počakamo«, je bil dan grozeč odgovor.

Tedaj pa se je zgodilo nekaj, kar mi je bilo nedojemljivo. Nenadoma se je pojavilo še nadaljnih nekaj tisoč pomočnikov. Položili so majhno progo, tir, z mnogimi »pragovi« in pričeli delati. Odkod prihaja naenkrat takšna množina zemlje? Videl sem, da je bila dolina z obeh strani bolj in bolj zasuta.

Zdaj so opazili tudi prebivalci, kaj se dogaja in da postaja resno. Nekdo je nasprotoval, da tega ne bi smeli dopustiti. Toda oni so bili tako stisnjeni in brez moči. Ta množina zemlje je vsepovsod grozila njihovim hišam, prebivališčem. Nekatere hiše so bile že zasute. Prebivalci so kričali, naj vendar prenehajo. Toda premikanje zemlje se je nadaljevalo. Omenjeni predstavnik je spet navalil name. Kričal je, kot divja žival. Postalo mi je tesno in nerodno pred tem človekom, kajti njegov obraz je bil strašno grozljiv. Nisem mogel spregovoriti nobene besede in sem se obrnil na angela, ki je stal pri meni, in se ni pustil vznemirjati.

»Pomagaj mi, jaz sem preslaboten, da bi nekaj rekel. Govori ti, deluj ti namesto mene.«

Toda on reče: »Tu sem samo zaradi tvoje varnosti. Varovati te moram pred temi hudiči. Deluj po tvojem prepričanju in se ne boj. Gospod je že pogosto poizkušal skozi

nas spreobrniti te hudiče v boljša bitja, vendar le prigovarjanje tukaj ne pomaga nič.«

Tedaj rečem jaz temu predstojniku: »Sedaj je prepozno, da bi to povrnil v prvotno stanje. Samo eno lahko storite – kot prvo znamenje vašega spreobrnjenja pomagajava skupaj to dolino spremeniti v visoko planjavo! Pokažite, da hočete zopet postati koristni ljudje! Ne, nasprotujte temu, drugače bodo ti pomočniki poskrbeli zato, da boste pokopani pod to maso, množino, količino zemlje.«

»Ne, nikoli in nikdar!« je zakričal on, »Jaz bi se moral vam podrediti, raje se pustim pokopati.«

»Potem naredi to! – Toda vi drugi, kaj rečete? Ali nočete postati pošteni prebivalci v duhovnem svetu. Pustite vašega predstojnika, ki vam želi samo vladati, ker on samo iz oblastiželjnosti dela kar hoče! Obrnite se vstran od njega in pojdite tja, kjer boste našli boljše bivanje in sicer trajno!«

Nekdo je stopil naprej in vprašal: »Iz katere oblasti, deluješ. Še nihče ni mogel do sedaj našega predstojnika v nekaj prisiliti. Si ti poslanec neizprosnega Boga?«

»Ne, ravno nasprotno. Poslanec Boga, ki je ljubezen in nima nobenega veselja nad sodbo izgubljencev. Poglej mene, tudi jaz sem zašel na kriva pota in sem popolnoma padel, sem padel na samo dno. Toda danes sem srečen, da lahko služim Bogu, kateri hoče nesrečne rešiti in jih pripeljati na pot zveličanja. Torej še enkrat moja prošnja vsem, kateri ste dobre volje. Pojdite k tem pomočnikom, ki hočejo vašo staro domovino poboljšajte in delajte z njimi. Nekoč mi boste še hvaležni.

In kaj bo s tistimi, ki ne bodo šli zraven? Hočejo vedeti nekateri?

»To naj ne bo vaša skrb. Bog ima več kot dovolj sredstev in poti. Raje pomagajte vašim bratom, toliko bolj veseli boste postali. Potem lahko tudi druge, ki so ostali, vzpodbujate. Oni bodo imeli okrog sebe vedno manj prostora, vi jim lahko zakličete: »Pridite in nam sledite!« Če bodo prišli, bo zanje dobro, če pa ne bodo prišli, potem ve Bog, kakšna bo njihova usoda.« Še enkrat sem stopil k predstojniku in mu dejal: »Ali vidiš, nad dve tretjine se jih je že ločilo od tebe. Drugi pa bodo še tudi prišli za nami, to ti lahko že sedaj povem. Ne poizkušaj, kogarkoli zadržati. Kakor hitro boš uporabil silo, boš postal v trenutku nem, nesposoben in nepokreten. In boš tako dolgo ostal hrom, dokler ne boš postal čisto majhen in ponižen. Potem pa boš prosil Boga, da ti bo postal milosten sodnik.«

Tedaj je zopet dvignil roko, da bi me udaril, toda v naslednjem trenutku je postal nem in trd. Podoba usmiljenja, kot je tudi njegov obraz izražal največji bes in zaničevanje, ignoranco. Tedaj so se drugi prestrašili in stopili od njega nazaj.

Jaz sem se pa znašel zopet v svojem normalnem stanju doma v postelji.

Pogosto sem se vprašal, kaj se je zgodilo s prebivalci in s tistim predstojnikom. Nekega dne sem dobil odgovor. Vsi so se lahko rešili, razen predstojnika. Njemu je

bila puščena luknja, kjer je tičal do vratu zasut v močvirju. Vsak trenutek se mora bati, da bo v močvirju potonil.

Prijatelj je odšel domov (v večnost)

Zdaj pa bo sledilo doživetje, v katerem sem bil samo posredno, indirektno udeležen.

Že od leta 1916 sem poizkušal v spiritističnih krogih, katerim je šlo samo za kontakte z duhovi, da bi se bolj zavedali večje odgovornosti v delovanju. Prav pritiskalo in gnalo me je, da bi te prijatelje pripeljal do višjega življenjskega cilja. V Lichtentanne, kjer sem takrat stanoval, sem lahko pridobil veliko src. Med njimi nekega brata z imenom Hermann Walter. Njegovi starši so spadali k skupnosti Dietel v Niederplanitz. V Družini Walter sem razlagal razodetja, ki so naredila na njih globok vtis in pridobil sem celo družino za moje duhovne nazorne-dušne zadeve, razen Hermanove žene Liseel. Ona je bila vneta sodelavka deželno cerkvene skupnosti. - Ni mi uspelo, Lieesel Walter prepričati o razodetih resnicah po Jakobu Lorberju. Toliko bolj zvest in vnet pa je bil njen mož Hermann pri naših srečanjih. On je imel pri rudniku zelo odgovoren položaj. Zato leta 1914 ni bil poklican v vojaško službo.

Leta 1916 je Hermann težko zbolel. V tistem času sem ga pogosto obiskoval. Na žalost pa je gospa Lieesel vedno odšla iz prostora, kakor hitro sem prišel. Bolezen je bila resna. Odnosi med Hermanom in menoj so postali vedno bolj globoki na žalost njegove žene. Za sebe pa sta oba imela dober zakon.

Hermannov oče Eduard je že umrl. Sterejši brat Paul pa je dan pred svojo poroko iz strahu pred zakonom naredil samomor. Stara mati je še živela in jaz sem jo ljubil, kot svojo lastno mati.

Bolezen je bila vedno slabša in je napredovala. Hermann ni jemal nobenih zdravil. »Jaz hočem nositi, kar mi je Bog naložil«, je bil njegov odgovor. Ko je nekega popoldneva zopet tako kot vsak dan prišel zdravnik, je Hermann menil, »gospod doktor, jutri boste prišli zadnjikrat, potem pa odidem domov.«

Liesel, in svoji materi je dejal isto. One niso mogle verjeti.

Večer je potekal mirno. On je prosil svojo 17 letno hči: »Jutri ti ni treba v službo, tudi ti moraš doživeti mojega Boga pri mojem umiranju.« Pričel se je naslednji dan. On se je obrnil k svoji ženi: »Liseel, danes mi boš skuhala svinjske kosti in zelene cmoke, obaro (nacionalna jed) in prinesi mi vrč piva. Okrepiti se moram.«

Vse se je zgodilo po njegovi želji. Minilo je dopoldne, Herman ni imel nobenih bolečin, vsi so se veselili. Proti poldnevu je bila jed gotova, Hermann je jedel čisto malo od vsega, potem pa je rekel svoji Lisell, svoji hčerki in svoji materi:

»Lisell, ob 4 uri grem domov. Bodi pametna, in ne zapravljaj preveč denarja za pogreb. Ne praznujte nobene sedmine, kot navadno, temveč ostanite mirni za sebe.«

Lisel je to odklonila, »Herman, tebi gre vendar na bolje, ne govori sedaj o smrti!« »Ne o smrti, Liesel, temveč o novem življenju govorim, katero mi bo s smrtjo podarjeno. Prosim, pusti me samega, postal sem utrujen.«

Tako je mirno zaspal eno uro. Njegovi ljubi se niso odstranili od njegove postelje, potem se je zopet prebudil in dejal svojim dragim. »Zdaj pa bo postalo resno. Oče je prišel s Pavlom (sin, ki je naredil samomor) po mene. Liesel, sedaj je tudi Zveličar tukaj, on stoji tam pri vznožju moje postelje. Oče in Pavel stojita tukaj, toda zveličar gleda samo tebe, moja Liesel.«

Herman govori sedaj v tekočem tonu dalje: pogovarjal se je s svojim očetom, razumeti pa ga nismo mogli, tako je šlo dolge, dolge minute.

Potem pa je namenil besedo zopet svoji družini: »Sedaj prihaja resni angel z mečem. Oče in Pavel vama hočeta povedati: Vsi moji ljubi, ostanite v pravem miru!« Jaz pa vas prosim, ostanite povezani v Jezusovi ljubezni, katera me sedaj kliče.«

Vedno bolj slabotno je postajalo sedaj njegovo dihanje, kot luč, ki nima več olja. Zaspal je, ne da bi dal še kakšen glas od sebe. Kot očiščenec je ležal tam.

Zvečer so prišli prijatelji Liesel iz te deželne cerkvene skupnosti, da bi imeli obredno posmrtno službo. Lisel je bila zvesta pripadnica. Toda Liesel to odkloni.

»To ni potrebno, da bi molili za zveličanje Hermanove duše. Kajti kdor umre tako kot moj Hermann, ne more biti noben izgubljenec, kot ste mi vi vedno govorili. Samo ker je bil spiritist in Lorberjev privrženec. Zdaj to obžalujem, da nisem že prej sledila mojemu Hermannu. On je bil najboljši mož, katerega mi je lahko Bog daroval. Hermann je, ko je že šlo k njegovemu koncu, videl svojega Zveličarja, on me je neprestano gledal celo uro dolgo. Njegove zadnje besede bodo za vedno kot vžgane. Glasijo se: »Ostanite povezani v Jezusovi ljubezni, ki me sedaj kliče.«

Sklepna beseda

Tu so se prekinili doživljaji in poročila. Veliko se je pisno obdržalo, veliko pa se je izgubilo. Seltman je govoril o tem. Toda tudi to omejeno, kar je ostalo, zadostuje, o življenju tam in tukaj, da se lahko vživimo v življenje tukaj in v onostranstvu, onstran. To je Seltamnova žiljenjska zgodba. To so njegava spoznanja. Toda kljub temu bi lahko bila v drugačnih variacijah tudi naša.

Tukaj, v našem zemeljskem življenju zvemo dnevno, kaj se zgodi v materialnem smislu, mi pa hočemo vendar izvedeti kaj več o duhovnem življenju. Ono se nadaljuje, povezuje brez šiva s tem zemeljskim dogajanjem. Duhovno se razteza potem dalje

nad zemeljsko, do bližine zemlje, vedno bolj jasno, do vedno finejše duhovne situacuje, od teme do luči, od nepopolnosti tja do popolnosti Boga. To je nadaljna otežena pot, bolj ko smo osveščeni v tem razvoju in več, kot dojemamo, da mi kot ljudje, toda tudi kot nadaljnje živeče duhovno bitje lahko iščemo pomoč, toliko bolj jasno, mi to pomembno ločujemo: Kdo sem pravzaprav jaz?, Kaj je cilj mojega zemeljskega bivanja oziroma zadrževanja na zemlji. Zakaj sem omejen v tem, v tej omejenosti prisoten, v to omejeno vedenje rojen (zakaj vem tako malo), omejenost vedenja? Ali ne bi zaradi moje zrelosti preizkusil moje stanje razvoja in se na novo zaščitil, obvaroval? Ali lahko zemljo, razumem kot kraj šolanja, kjer ima vsaka danost svoj pomen, kot pomoč na tej razvojni poti in lahko meni služi za resnični razvoj. Kako lahko dojamem, pomen: Išči najprej Božje kraljestvo...Ali: Boga moraš ljubiti nadvse in tvojega bližnjega kot samega sebe.« Če te izreke tako premislim, in jih lahko uporabljam v vsakodnevi praksi? Kaj bi bili sadovi mojega življenja, na katere bo pozneje prišlo, ko bom nekoč zatisnil zemeljske oči? Sem v zavesti postati duhovni otrok, oblečen z zemeljskim telesom, katerega bom nekoč odložil, da bom v duhovnem svetu živel naprej.

V knjigi ARNO je Seltmann na vsa ta vprašanja iz svojega pogleda odgovoril in odgovore vpletel v besedilo. V okviru napetega delovanja so osvetljeni nadaljnja zakonska merila, katerim je vsak človek podvržen. Ali ne bi že danes poizkusili postati prebivalci obeh svetov, vidnega in nevidnega. Ta doživeta duhovna resničnost je to, ob kateri Seltmann ni postal utrujen svojim bralcem opisati in pojasniti – iz svojega pogleda in vzpodbujanjem vsakemu, da se vpraša; »Kaj je moje dosedanje mišljenje in delovanje, ter kakšne posledice ima to tukaj in tam.«

Za zaključek pustimo Seltmanna še enkrat do besede:

12.2.1995 sem imel priložnost, da mu preko medija gospe H.O. postavim nekatera vprašanja: nato nam je opisal, kako je doživel svoj lastni prehod v onostranstvo:

»Zadnji tedni mojega (Max) življenja za mene niso bili lahki, kajti izgubil sem govor in kot ste mogoče že izvedeli, sem rad govoril. To je bila velika šola za potrpljenje, ki mi je včasih v času življenju tudi zmanjkalo. Toda potem, ko je prišla ura, ko sem smel oditi, je napolnila prostor svetla luč. Videl sem mojo ljubo Susse, mojo ženo, kako izžarevajoče je stala pred menoj v žareči, svetleči, sijoči od zadovoljstva - obleki. Prišla je po mene. Tudi Jezusa sem smel videti, kako mi ponuja svoje roke.

V onostranskem svetu sem potreboval še mir, da se zberem. In moja ljuba Suzi je mene sprejela. Potem, v veliko kasneje sem smel pozdraviti tudi vse druge. Vendar o tem nočem preveč govoriti, ker s to knjigo, katero hočete izdati, nimam nič opraviti.«

Na vprašanje kako on danes on gleda na predstavo o Jakobu Lorberju.

Max: »Danes ne mislim nič drugače, kot takrat v času življenja. Ta razodetja so bila

velik kažipot v vsem mojem življenju in tudi jaz sem smel sprejemati poslanstva. Zapisoval sem jih in sem lahko skozi mojo jasnovidnost to skupaj doživel in poslušal. – slišal in videl.«

Zadnje vprašanje se nanaša: kako Seltman danes presoja resničnost sanjskih doživetij, katere so v zadnjem poglavju ponovno zapisani?

Max: »To niso bile nobene sanje v takšnem pomenu, temveč dušni doživljaji, to je bila moja duša, ki je v takoimenovanem astralnem kraljestvu oznanjala Gospodovo besedo. Kajti jaz sem smel tudi drugače, poleg mojega življenjskega bivanja istočasno delovati tudi v duhovnem svetu. In tudi Jezusa sem smel v Njegovi živosti - v živo - doživeti, takrat in tudi danes vedno znova. Vi vendar veste, da so duša, duh in telo neodvisni drug od drugega (in se lahko ločijo drug od drugega). Toda to se mi je zgodilo večinoma samo v nočnih urah, ko je telo počivalo popolnoma jasno - v zavesti.«

Zaključil je (Max) z besedami: »Bodite oblečeni, ogrnjeni z božjo ljubeznijo in milostjo.«

Avtor

Max Seltman je bil rojen 11. julija 1881 leta v Niederpanitz v Sacsenu, kot najstarejši od sedmih otrok v neki rudarski družini, po njegovem obveznem šolanju se je izučil za poklic mlekarja. Tu je bil kot takšen več let dejaven, dokler ni nastopil svojo dolgoletno službo pri železnici. V njegovem zakonu se je rodila slepa deklica, duhovno nenormalna, toda nadarjena deklica, katera je v starosti 21 let po takratnem predpisu prisilnega steriliziranja umrla. Max Seltmann je zbolel v visoki starosti in izgubil svoje govorne sposobnosti. Umrl je 28. junija 1972 leta v Schwabbach pri Oeringenu.

Že kot otrok je doživel onostranske vesti skozi svojo medialno nadarjeno mati. Pozneje je bil on sam medij, in je preživel tiste s tem povezane probleme. Šele v teku večih let je našel pot do ponižnosti, da je svoj lasten poklic lahko razvil za blagoslov soljudi.

V njegovih podajanjih, izvajanjih v prijateljskih krogih in v 25 - tih izdanih zvezkih upodablja svoje duhovne poglede in doživljaje, pretežno scene iz Jezusovega življenja in življenja prvih kristjanov. Te scene so mu slikovito napolnile notranje oči in lahko je slišal pogovore. Nadaljnji zapisi takšnih vizionskih izkušenj so napisani v obliki romanov, kot zapuščina. Oni so, ne glede na ti dve predležeči knjigi v založbi Lorber Bitigheim, za izdajo bili dani na razpolago za objavo.

Prevod: Sara Pavlič

Max Seltmann dela